

הלאומנות והניאו־נאציזם בארגנטינה

יהודה עדין

הרקע

מאז תום מלחמת העולם השנייה הפכה ארגנטינה להיות אחד המרכזים של הפעילות הניאו־נאצית והמבצר החשוב ביותר של המנהיגים הנאציים אשר ביקשו שם — ואף מצאו — מקלט לאחר מפלתו של הרייך השלישי, ויש לכך סיבות מסיבות שונות:

(1) קיומה של קהילה גרמנית גדולה בארגנטינה, שטרם זנחה את סמליה ומסורותיה ועדיין שומרת אמונים למכורתה. בני הקהילה הזאת מתחנכים בבתי־ספר גרמניים, מוציאים לאור עתון משלהם ומחזיקים מועדונים, מרכזי־חברה, מקומות בידור, מפעלי צדקה וכו'. אין כמעט בנמצא בן למשפחה גרמנית אשר לא ידבר בלשון הוריו — שלא כצעיריהם של יתר עדות המיעוטים — ואשר לא יהיה קשור בצורה זו או אחרת עם גרמניה. זה אולי המיעוט היחידי בארגנטינה אשר אין להכיר בו סימני התבוללות: יש ומקומות אחדים המיושבים על ידי גרמנים — בקורדובה ובבארילוצ'ה, למשל — הפכו למעשה למושבות גרמניות, בהן הלשון המדוברת היחידה היא הגרמנית.

הרוב המכריע של הקהילה הזאת הודהה בזמן מלחמת העולם השנייה עם גרמניה ההיטלראית ואף גילה פעילות גדולה למען המאמץ המלחמתי של הנאציזם. מבחינה זו סייעה בידיהם הנייטרליות הארגנטינית באותה העת ואף נתנה להם כר נרחב לפעילות תעמולתית עניפה, לעריכת מגביות ולהתקנת מחנות־אימונים למתנדבים הגרמניים הצעירים אשר גילו נכונות לנסוע לגרמניה כדי להצטרף לשורותיו של הצבא הנאצי, לקבלת אנשי־הים ולמתן אספקה לאוניות המלחמה הגרמניות. בהקשר זה, זכורה הפרשה המאלפת של המשחתת „גראף שפי”.

צירוף הנסיבות המוזכרות וגורמים פוליטיים אחרים אשר על אופיים נעמוד להלן, העמידו את ארגנטינה בשורה הראשונה של מרכזי התעמולה הנאצית ופעילותה בין יתר ארצות תבל. חדירת ההשפעה הנאצית לארץ זו וסכנותיה הודגשו בצורה נמרצת ביותר בשנת 1941 בבית הנבחרים הלאומי על־ידי ראול דאמונטה תאבורדה וסילוואנו סאנטנדר — חברי הפארלמנט באותה עת. הם הצביעו על מידת הסכנה הנשקפת מפעילות זו ודרשו במפגיע קבלת הצעה שביקשה להקים „ועדה מיוחדת לחקירת הפעולות האנטי־ארגנטיניות”, ואשר עיקר מטרתה היתה צריכה להיות „לקבוע את מידת החדירה של האידיאולוגיה הנאצית במיעוטים הלאומיים של הריפוב” ליקה הארגנטינית”.

(2) רוב בניינה ומניינה של הקהילה הגרמנית נהנה ממצב כלכלי יוצא מהכלל טוב; הרבה מבניה נמנים על השכבות המיוחסות של החברה. הם שומרים על קשריהם ומשפיעים השפעה ניכרת על חוגים נרחבים של האצולה המקומית ההולכים שבי אחרי הארגון, המשמעת והתרבות הגרמניים

הסבורים כי אין דבר טוב יותר מאשר להפקיד את חינוך בניהם בידיה האמונות של ה"פרוילן". לא יפלא, אפוא, כי בניהם של בעלי-האחויות ומגדלי-הבקר הארגנטינאים, המשופעים בנכסים, רוחשים כבוד ויקר לרוח הפרוסית-גרמנית שטופחה בהם, וכי בעשרות השנים האחרונות הפכו, כמובן, לחסידים נלהבים של הנאציזם-סוציאליזם. הרבה מהם צורפו לאימונים של הצעירים הגרמניים וקיבלו מימי ילדותם — יחד עם ה"לידרס", "דויטשלנד-דויטשלנד איבר אלס" ו"הורסט ווסל" — את המושגים המתאימים על עליונות הגזע, ההצדעה הנאצית וכמובנת מאליה — השנאה ליהודים שאותם, בהרבה מקרים, לא הכירו אישית.

3) גרמניה היתה אחד המשקיעים הגדולים בארגנטינה. גם כיום היא משקיעה קרוב ל-20% של ההון המיובא לארץ. עוד לפני מלחמת העולם השנייה, כבר תפסה גרמניה את המקום השלישי — אחרי ארה"ב ואנגליה — בתורת משקיעה, שותפה ובעלת מפעלים תעשייתיים. בזמן מלחמת העולם השנייה — וביחוד לאחר עלייתו של הפירונזים לשלטון, הלאָמת החברות הבריטיות הגדולות ביותר ואף נישול ההון הבריטי — תפסה גרמניה את המקום השני כגורם פיננסי בכלכלה הארגנטינית. בתקופה הפירונזיסטית התרבו המפעלים התעשייתיים הגרמנים והוקמו סניפים חשובים של "א.י.ג. פארבן אינדוסטרי", "סימנס", "באייר" ומפעלים שונים בשטח הטקסטיל והתעשייה הנפט-כימית. חברת "מרצדס-בנץ" (אשר סוכנה, חורחה אנטוניו, ממוצא ערבי, היה אחד האנשים הבולטים של הפירונזים ונהנה מאמונו הבלתי מסוייג של פירון) התפשטה עד מאוד והשקיעה וחזרה והשקיעה הון בהרבה חברות ארגנטיניות. עובדת היותה של מרבית ההשקעות הגרמניות ממקור פרטי ועצם התקשרותן של ההון הזה עם ההון הלאומי סייעו להידוק הקשרים של החוגים הגרמניים עם הבורגנות הגדולה המקומית.

פירון, אשר חתר לפיתוחה של התעשייה הקלה הארגנטינית ודחף קדימה את התוכנית השאפת-נית של תעשיית-הנשק הלאומית ושל האווירונאוטיקה, הזמין אליו הרבה טכנאים גרמניים אשר שימשו במפעלים החדשים בתורת מנהלים כלליים ומנהלי עבודה. אחד ממנהלי הייצור של התעשייה הצבאית היה הגנרל הנאצי הנס רודל, החי בארגנטינה עד עצם הימים האלה. יחד עמו עבדו — ועודם עובדים — הרבה מהקצינים הבכירים לשעבר של הרייכסוהר. פקידים נאצים בכירים אשר בתקופת הפירונזים תפסו עמדות מפתח במפעלים ממלכתיים, שימשו כיועצים במוסדות המדינה ואפילו השתתפו בארגונה של "קונפדרצית העבודה הכללית בארגנטינה". המזכירה של אָויטה פירון המנוחה ויועצתה לענייני האיגודים המקצועיים איזבל ארנסט היתה דמות ידועה, חברה במפלגה הנאצית ומומחית בענייני ארגון.

4) ההשפעה הגרמנית היתה גדולה בקרב ה"פוארטס אַרמאדאס" (הכוחות המזויינים — הצבא) הארגנטיניים. בעלי דרגות גבוהות מקרב הקצונה המקומית קיבלו את השכלתם הצבאית והשתלמו באקדמיות גרמניות, במטרה לשמש לאחר מכן כפיקוד העליון של הצבא. כמו כן, ישנם בשורות הקצונה הרבה קצינים בכירים ממוצא גרמני. נביא לדוגמא את הגנרל וֶן-דֶר-בֶּקָה אשר היה ראש המטה הכללי של צבא ארגנטינה בתקופת כהונתה של הממשלה הפירונזיסטית. פירון עצמו שימש כנספח של צירות ארגנטינה באיטליה, ערב מלחמת העולם השנייה. בתקופתו הראשונה, לא הסתיר את אהדתו לנאצי-פאשיזם. הוא חיזק את השפעתו בצבא — השפעה שאיפשרה לו, לאחר מכן, להגיע לשלטון — באמצעות אגודת-סתר צבאית, מורכבת רובה ככולה מקולונלים, בשם "ג.א.א." ("גרופו דה אופיסיאלס אונידוס" — קבוצת הקצינים המאוחדים) בעלת מגמה לאומנית קיצונית ואידיאולוגיה פאשיסטית מוצהרת.

הגורם האחרון — וללא ספק החשוב ביותר — בין אלה אשר הכינו את הקרקע לחדירה הנאצית בארגנטינה היה ההשפעה המכרעת של הזרמים הלאומניים בתהליכים החברתיים-פוליטיים של הארץ.

התהוותה של הלאומנות בחיים הפוליטיים של ארגנטינה מקורה ברגשות האנטי־אימפריאליסטיים העמוקים ובמאבק המתמיד של עמי היבשת הלאטינו־אמריקאית נגד עיוותם של החיים הכלכליים ונגד התלות הפוליטית אשר כפו עליהם הר כגיגית המטרופולין: ארצות־הברית ואנגליה. האנטי־אימפריאליזם היה לסיסמה של תנועות השיחורר־הלאומי והוגף כדגל המאבק של התנועות המהפכניות באמריקה הלאטינית, מאז זכו העמים האלה בעצמאותם. ארצות־הברית ואנגליה היו האויבים המסורתיים השנואים ביותר. יצוין, בהקשר זה, כי רבים מהמנהיגים הפוליטיים השמאליים היססו לגנות בפומבי את הנאציזם בזמן מלחמת העולם השנייה, פן יויק הדבר למאבקם של הכוחות הנלחמים נגד העושה ההיסטורי של היבשת. למלחמתן של ארבע המעצמות הגדולות בנאציזם לא ענה, אפוא, שום הד של אהדה משורות פועלי ארגנטינה ואיכריה אשר רובם ככולם לא ידעו דבר וחצי דבר על משמעותה, אופיה והיקפה של מכוונת התופת הנאצית. לעומת זה, הם שנאו בלב ובנפש את אנגליה ואת ארצות־הברית ושיערו כי נצחונן טומן בחובו אפשרות ודאית של חידוש התכתיבים של המטרופולין הקיסרית הישנה על עמם. מצב זה נוצל כראוי על ידי הנאציזם. אשר כיוון את כל מאמצי תעמולתו להשגת הזדהות הרגשות הלאומיים העמוקים עם דרכו של הנאצי־פאשיזם. עמדתו הנייטראליסטית הפורמלית של פירון — אשר למעשה לא היתה אלא עמדה פרו־נאצית — סייעה בידי האירגונים הנאציים לנהל את פעילותם מתוך חופש בלתי מוגבל.

הזרמים הלאומניים

ובכל אופן, אם רוצים אנו להעריך נכוחה את גודל השפעתו ופריחתו של הניאו־נאציזם באר־גנטינה, הכרחי הוא כי נעמיד במקומן הנכון את המגמות הסותרות של התנועות הלאומניות אשר הטביעו את חותמן על החיים הפוליטיים הארגנטינאיים במשך עשרות השנים האחרונות. החוגים הגבוהים של החברה הארגנטינית, אותה האצולה מורכבת מבעלי האחוזה ומגדלי הבקר הגדולים אשר שמרה על קשר פוליטי וכלכלי עם אנגליה היתה, על פי מושגיה, שמרנית ודימוקרטית־ליברלית בצביונה הדרום־אמריקני, היינו דימוקרטית פורמאלית במובנו הפרימיטיבי ביותר של המונח הזה. היו כלולים בו לחץ ואיומים ללא בושה במערכת הבחירות; תאוות הבצע והשלטון ורדיפת תנועת הפועלים עד הרמה, „עלית“ חברתית זו הקימה אירגונים לאומניים כגון: „הליגה פטריוטיקה“ (הליגה הפטריוטית) וה„לחיון סיביקה“ (הלחיון האזרחי), אשר מטרתם העיקרית היתה להגן על החזית הפנימית, ובעצם לא היו אלא כוחות המחץ של האוליגרכיה אשר ביקשה לשמור על עמדתה בשלטון או לתפוס אותו מחדש במקרה, שישמש מידיה ולו גם לתקופה קצרה. אירגונים אלה אשר דגלו בלאומנות קולנית בצירוף דימאגוגיה אנטי־אימפריאליסטית (המופנית תדיר נגד ארה״ב ומעולם לא נגד אנגליה, פטרוניתה ובת־בריתה של האוליגרכיה) היו גם מארגניו של הפוגרום הראשון אשר פקד את יהודי ארגנטינה בדצמבר של שנת 1918. כנופיותיהם המזוינות לחמו בכל נסיון של התארגנות פועלים; פורצים היו למשרדי האגודות־המקצועיות ולא בחלו ברצח של מנהיגי מפלגות השמאל. תחת הסיסמה: „אלוהים, מולדת, בית“ קראו ללחימה בקומוניזם. חבריהם גוייסו מנוער־הזהב ומבניהן של המשפחות המיוחסות. היו אלה צאצאיהם של האישים הדגולים של העבר, „אבות המכורה“. חסותם של המפקדים הגבוהים של הצבא היתה פירושה עליהם ונמנו על נאמניה של הכנסיה. להבנת יתר של התמונה חשוב לציין, כי הפרולטריון הארגנטיני היה בחלקו הגדול — ועד לשנות ה־40 ועלייתו של פירון לשלטון — ממוצא אירופי ובעל אידיאולוגיה קוסמופוליטית. הסוציאליזם — ובמידה בולטת יותר האנארכיזם שהשפיע השפעה ניכרת על דרך גיבושו של מעמד הפועלים הארגנטיני — מובא באמתחתם של המהגרים מספרד ומאיטליה. האקטיבה של המפלגה הקומוניסטית

הזעירה היתה מורכבת כמעט בשלמותה מנוכרים, בראש וראשונה איטלקים וספרדים. הלאומנות הקיצונית היתה, איפוא, נשק אשר הופנה נגד הקוסמופוליטיזם המהפכני של מנהיגי השמאל ומפלגותיהם.

במשך מלחמת העולם השנייה, האצולה הארגנטינית על מפלגותיה הפוליטיות — השמרנית והליברלית — תמכה בבנות-הברית. עמדה זו לא נבעה, כמובן, מעמדתה האידיאולוגית האנטי-נאצית, אלא ממכלול האינטרסים המשותפים עם אנגליה. באותה העת, קבוצות המחץ האולטרה-לאומניות הושקו כליל. גם מפלגות השמאל — וביחוד המפלגה הקומוניסטית, כמובן בגלל סיבות מוגדרות — התרו לנצחון של בנות-הברית אשר פירושו היה נצחונה של ברית-המועצות. החזית אשר נוצרה עקב המצב הזה כללה בתוכה הן את הימין הריאקציוני ביותר והן השמאל הקיצוני. כולם הופיעו באותה העת כאנטי-נאציים, החל באולטרה-שמרני סאנטאמארינה וכלה במזכיר הכללי של המפלגה הקומוניסטית דאז, האיטלקי קודויליה.

הופעת הפירוקים בזירה הפוליטית הארגנטינית, הוסיפה גורם חדש: תנועה לאומנית בעלת צביון עממי. הפריחה, תעשייתית הגדולה של תקופת הפירוניזם הראשונה, הביאה בעקבותיה לעיר הבירה מאות אלפי איכרים אשר נוספו לשורותיו של הפרולטריון התעשייתי. המון זה, אשר הפך ברבות הימים לגורם המכריע בשלטונו של פירון, הצטרף לשורותיהן של האגודות המקצועיות, הנושאות אופי קורפוראטיבי (שיתופי) ופאלנגיסטי אשר הוקמו על ידו. פירון, אשר בטרם הגיעו לשלטון דגל באנטי-אימפריאליזם — גייס את ההמונים האלה בסיסמות אולטרה-לאומניות אשר בתרגומן לשפת המציאות — וכפי שציינו לעיל — לא היו אלא אהדה והליכה בתלם של הנאציזם. יחד עם כל אלה, דאג פירון לאירגון של קבוצות-מחץ משלו, טרוריסטיות ובעלות אופי צבאי. מטרתן היתה לזרוע אימה בין היריבים, לחסל פיזית את מנהיגי הפועלים אשר גילו התנגדות פעילה ולעמוד כמכשול בדרכן של תנועות המוניות שהחלו יוצאות מתחום השפעתו של פירון.

לגבי ידו, הכרחי היה מצד אחד למנוע מיפנה שמאלה, ומצד שני לעמוד תמיד מוגן כנגד התקוממות מהפכניות העולות לחרוג מהמסגרת ה"אבהית" אשר נקבעה על ידי המנהיג. כך הוקמו האירגונים הלאומניים הפירוניסטיים הראשונים. הקאדרים שלו השתייכו למעמד הבינוני וללומפך פרולטריון. היו אלה אירגונים פאשיסטיים מובהקים, אשר נשאו עמם את כל המטען האידיאולוגי הקורפוראטיבי והפלנגיסטי.

החשוב מכל האירגונים האלה היתה ה"אליאנס ליברטאדורה נאסיונאליסטה" (הברית המשחררת הלאומנית) מיסודו של פטריסיו קלי. על חשבונה יש לזקוף את אירגונה של ההפגנה האנטישמית הראשונה בארגנטינה, במאי 1944. כ-300 מאנשיה צעדו ברחוב "קוריאנטס" העורק הראשי של בואנוס-איירס — והתקדמו עד ללב לבה של השכונה היהודית בהשמיעם את צעקתם החזרת ונשנית: "מוות ליהודים!".

באותה העת היה מופיע בבואנוס-איירס עתון אשר הודדה בגלוי עם הנאציזם, ושמו: "אל אמפרו" מנהלו היה אוֹסֵס ועל משתתפיו נמנו דמויות מוכרות ומנהיגים פוליטיים של הזרם הלאומני בארגנטינה, וביניהם: ד"ר מרסלו סנצ'ס סורונדו (לאחר מכן עורכו של השבועון האולטרה-לאומני, הפרו-פאשיסטי והאנטישמי "כחול-לבן"; פרופסור קארלוס אַסטרדאה, אשר עבר אחר כך לשורות המארקסיסטים; ד"ר מריו אַמדיאו (לאחר מכן נציגה של ארגנטינה באו"ם, בתקופת כהונתו של פרונדזיו) הסופר מרטינו סוביריה, קתולי פרו-פאשיסטי ואנטישמי מוצהר; פרופסור ברונו ג'נטה, אחד ממנהיגייה של העדה הקאתולית ומהוגי הדעות של הפלג הימני שבאותה העדה, המוכר היטב על פי חיבוריו האנטישמיים התוקפניים והחריפים, ואחרים.

כבר אז — כפי שנעשה גם עתה — היו ממליצים בבית-הספר לאווירונאוטיקה שבקורדובה על קריאת „הפרטיכל של זקני-ציון“ ו„היהודי הבינלאומי“ של פורד; כמו כן המליצו על „מיין קאמף“. הספר הזה — „מיין קאמף“ — עודנו מוצא לאור בארגנטינה ועל פי משאל שנערך בחנויות לממכר ספרים נודע כי יום נמכרים חמישה מעותקיו בעיר הבירה.

נוסף ליומון הנאצי „פרייע פרעסע“ (המופיע עד עצם היום הזה והמפרסם מודעות של קבוצות ס.ס. ובקשות לתרומות למען הקבוצות הללו) היה מופיע או בבואנוס-אירס — „דר ווג“ בעצם, היתה זו החוברת היחידה אשר תפוצתה נאסרה על ידי שלטונות גרמניה המערבית לאחר מלחמת העולם השנייה, מכיוון שראו בה הביטוי החמור ביותר לרעיון ה„סיבוב השני“ ומהדיריה נמנו עם קבוצות ס.ס. ומנהיגים לשעבר של המפלגה הנאצית.

הרבה מאוד סיבות — אשר על אופן לא נעמוד כאן — וביחוד מפלתו של הנאציזם, דחפו את פירון לשינוי הטקטיקה הנקוטה על ידו, לארגון מחדש של קבוצות-המחץ שלו ואפילו להפיכתו לארגון פילז'שמי.

הכנופיות התוקפניות האולטרה-לאומניות, הנאציות המובהקות על פי סגנון הופעתן, חוזרות ומופיעות בשיטתן האלימה, לאחר תבוסתו של פירון, בספטמבר 1955. מיגורו של משטר פירון מקורו באי-היציבות הפוליטית המתמדת הפוקדת את הארץ, המשבר הכלכלי ההולך ומעמיק והמתיחות הסוציאלית הגוברת.

אשר לקבוצות עליהן הצבענו, המדובר הוא בכיתות המחץ ובכנופיות הטרוריסטיות מיסודה של האוליגרכיה הארגנטינית, המורכבות, כפי שכבר ציינו, משמנה וסלתה של החברה המקומית ומאנשיה הצעירים: הבנים של בעלי האחוזות, מגדלי הבקר, גנרלים וצאצאיהם של המשפחות בעלות היחוסין בארגנטינה. על שמותיהם נמנים: קואנה, קראיג, דאיג, אַזְקוֹרֶרָה אוריבורו, קירוגה, דורגו, וכד'. יחד עמם פועלים גם אירגונים על בסיס יותר עממי, המנסים לחדש את ימי הזוהר של הפרוניזם. כנופיות אלה מתיצבות בראש ההסתה האנטישמית בארגנטינה, והן נוקטים בשיטה של אלימות בממדים שכמותם לא הכירו בשנים קודמות, בעקבות חטיפתו של אייכמן (מובן מאליו כי הדבר רק שימש עילה או אמתלה — אך בשום פנים ואופן לא סיבה — להתנכלויות האנטישמיות התכופות). הכנופיות נהנות מחופש פעולה מוחלט ועומדות אפילו תחת חסותם של מוסדות הבטחון של המדינה.

פקידים של ה„ס.י.ד.א.“ (טרויסיו דה אינפורמסיון דל אסטדו — שירות-המודיעין של המדינה), הטעימו כי „אל לנו לחסל את נשקנו היעיל ביותר במאבקנו נגד הקומוניזם בגלל העובדה שאי-פה אי-שם מודיעים לנו על איזו התנכלות אנטישמית“. הן המשטרה והן השרים אשר הכריזו חגיגת על נקיטת אמצעים נגד הפורעים לא עמד בהם הכוח והאוטוריטה כדי להוציא לפועל את הבטחותיהם, לעומת החסות הסמויה המוענקת לכנופיות ולמנהיגיהן. מאחורי האנטישמים עומדים אנשים בעלי-השפעה בחוגי הכת הצבאית, שהיא הגורם העליון של השלטון בארגנטינה.

בהזדמנויות אין-ספור גינתה העתונות אותו „חופש הפעולה החוקי“ שממנו נהנות הקבוצות הטרוריסטיות. אתון הבוקר „אל מוגדו“ הודיע כי „...חבריהן (של הקבוצות — י. ע.) משתחררים מבית-הסוהר לאחר תשלום כספי זעיר וכך מעניקים להם את הזכות לרצוח, בזיל הזול“.

כתב העת החשוב „פרימרה פלאנה“ כתב, בנוגע לאותו עניין: „דעת הקהל הכללית היא כי חוסר הענשת המעשים של „טאקוארה“ גובע מפרוטקציוניזם צבאי מיוחד במינו. קשה לאנשים הסוברים כך להוכיח את טענתם, אך כמה מהמפקדים של ה„פוארסס ארמאדס“ משוכנעים כי קיומן של הקבוצות הטרוריסטיות מקים סכר בטוח מפני התפשטות הקומוניזם. וכך, אנו חוזרים לטענותיו של היטלר בין השנים 33—1923 שנועדו לשכנע את מפקדיו של הצבא הגרמני“.

האירגונים הניאורנאציים

הבולט בין כל האירגונים הניאורנאציים הפועלים בארגנטינה הוא ה"מווימיאנטו סוסיאליסטה נאסיונאל" (תנועה סוציאליסטית לאומית) או "קומנדו ארחנטינו נאסיונאל-סוסיאליסטה" (המפקדה הארגנטינית הלאומית-סוציאליסטית) בראשותו של ניקאנור דורגו ומסוגף רשמית ל"ברית העולמית הנאציונאל-סוציאליסטית". אירגון זה בחר לו כסמל את צלב הקרס ביחד עם הסיסמה: "את הסדר הישן נחריבה. סדר חדש נקימה". להלן, נוסח המכתב אשר נשלח במאי 1962 ע"י ג'ורג' לינקולן ראקוול, מפקדה של המפלגה הנאצית האמריקאית ושל הברית העולמית הנאציונאל-סוציאליסטית ע"פ כתובתה של התנועה הסוציאליסטית הלאומית בארגנטינה. מכתב זה פורסם והופץ על ידי התנועה כחומר תעמולתי.

"את הסדר הישן נחריבה"

"סדר חדש נקימה"

התנועה הסוציאליסטית הלאומית הקונגרס הלאומני

חברים יקרים!

הנני להודות לכם על מכתבכם המפורט מ-12.2 בתקוה כי תמחלו לי על הפיגור שחל בתשובתי. הדואר מביא יום יום שקים מלאים מכל קצות תבל ובלתי אפשרי הוא להשיב לכל. כנראה, אתם וידידיכם מתקדמים יפה בדרך הנאציונאל סוציאליסטית בארגנטינה. החזית שלנו אף היא מתקדמת בכל המקומות נגד האויב הקומוניסטי-ציוני. לאחרונה, אירגנו באנגליה את ההסתדרות הנאצית הבינלאומית הראשונה בשלימותה, היא הברית העולמית של הנאציונאל-סוציאליסטים. תחילה, מונה ונבחר כמפקד העולמי קולין הגדול, מנהיגה של התנועה הנאציונאל-סוציאליסטית הבריטית. מאז, ומפאת הקשיים הטכניים אשר נערמו בעטים של החוקים המקומיים, היה עלינו לארגן מחדש את כל העניינים. כך יוצא שכיום אני עצמי מכהן כמפקד העולמי הזמני, עד אשר יתקיים הקונגרס העולמי שלנו, ב-1963.

אהיה לכם אסיר תודה באם תמציאו לי אינפורמציה כלשהי על תנועת "טאקארה" אשר זכתה כאן לפירסום רב.

מה אתם יודעים על הקבוצה הזאת? כמו כן, הייתי רוצה לדעת האם רואים אתם אפשרות שהקונגרס העולמי של שנת 1963 יתקיים בארגנטינה.

אני מצרף למכתב זה חלק מהחומר אשר אנו מפרסמים ומקוה שנתמע בקרוב.

ג'ורג' לינקולן ראקוול

מפקד המפלגה הנאצית האמריקאית.
מפקד עולמי-זמני — של הברית העולמית
של הנאציונאל-סוציאליסטים.

בשלהי 1962 ביקר ראקוול בכמה ארצות מהיבשת הדרום-אמריקאית. הוא הגיע לציילי, כדי לשים פעמיו לארגנטינה, אך ברגע האחרון לא קיבל את אשרת הכניסה. בינתיים, השתנתה האווירה הפר ליטית בארגנטינה בעקבות ההתנגשויות הצבאיות שהתחוללו באפריל ובספטמבר של אותה השנה. לפיכך, לא התקיים שם הקונגרס הנאציאונאל סוציאליסטי. התעמולה שניהלה התנועה הסוציאליסטית הלאומית באמצעות דפי תעמולה ובטאונה „רבליון“ (מרד) שווה בכל לתעמולה הנאצית. הנה לדוגמא שני דפים אשר הופצו ערב הבחירות האחרונות בארגנטינה:

7.7.63

(למעלה: הסמל בעל צלב הקרס)
התנועה הסוציאליסטית לאומית

המפקדה הארצית

כפי שתאוות הבצע היהודית-רכושנית תלתה את אייכמן, כך הקושרים הקאפיטליסטים יהודים מבקשים תלות את העובד הארגנטיני.

חבר פועל:

נגיד די! לריאקציה האמריקאית ולקאפיטאליזם היהודי של וולט סטריט!

מהפכה סוציאל לאומנית!

התנועה הסוציאליסטית לאומית

(קרא והפץ „רבליון“)

17.8.63

(הסמל בעל צלב הקרס)

התנועה הסוציאליסטית הלאומית — המפקדה הארצית

„אם לך אף ארוך ואזניים עקומות

אם מרבה אתה לאכול גרעיני חמניות,

אם נוכחותך בלבד גורמת להרגשת סלידה בין ילידי המקום,

אם בלב מלא גאווה מחאת כף והגנת על חטיפתו של אייכמן ורציחתו, לאחר מכן,

אם אתה, שנוולדת בארץ הזאת, סומך — בגלל ה„ביסנס“ — כי ה־580 מיליונים של פיזות

אשר הבנקאות של וולט סטריט (המממנת את מועמדותו של אַרְמְבוּרוֹ) הועידה לקניית גוף

הבוחרים יפתרו את בעיותיהם של ה„ארקינטינוס“ (שמים כאן ללעג את הלשון העילגת

של היהודים — י. ע.), תצביע בעד ארמבורו.

„מוטב לעשות „ביסנס“ מאשר לדבר,

מוטב לירות במישהו מאשר להבטיח“.

(כאן שונתה במזיד סיסמתו המפורסמת של פירון: „מוטב לעשות מאשר לדבר. מוטב להגשים

מאשר להבטיח“ — י. ע.).

הגנרל ארמבורו, הנזכר כאן כמועמד יהודי, היה נשיאה הזמני של ארגנטינה לאחר הדחתו של

פירון. מועמדותו לנשיאות המדינה הועלתה על ידי החוגים האנטיפירוניסטיים. בגליון „רבליון“

הנושא אותו התאריך של הדף אשר תוכנו מובא לעיל, אנו קוראים: אַל נא תשכחו כי קרב ובא ליל

הסכינים הארוכים“.

מלבד התנועות שעליהם דיברנו, פועלים כיום בארגנטינה ארגונים לאומניים גוספים כגון:
 „המשמר הלאומני המשקם”.
 „החזית המהפכנית הלאומנית”.
 „פדרציה אנטי־קומוניסטית דימוקראטית ארגנטינית”.
 „פדרציה של האירגונים האנטי־קומוניסטיים ברפובליקה הארגנטינית”.
 „תנועה לאומנית „טאקוארה”.
 „תנועת „ארגנטינה החדשה”.
 „התגייסות ריפובליקנית לאומית”.
 „אבנגרד אנטי־קומוניסטית לאומנית”.
 „קבוצת „הוצ'ליה” (עקב).
 „ברית אורחית לאומנית”.
 „הלגיון האנטי־קומוניסטי נאציונאל סינדיקאליסטי” „ל.א.מ.ס.”.
 „החזית המהפכנית המאורגנת”.
 „המתרס האנטי־קומוניסטי הארגנטיני”.
 „הלגיון הלאומני הקונטרה־מהפכני”.
 „התנועה הלאומנית „המתרס”.
 „התנועה הלאומנית „מאזורקה” (קלח).
 „הארגון הלאומני הארגנטיני”.
 „המפקדה האזרחית האנטי־קומוניסטית”.
 „מפקדת הנער האנטי־קומוניסטית”.
 „החזית האנטישמית הסודית”.

קבוצתו של חורדאן ברונז ג'וטה, הקרובה אידיאולוגית ל־א.א.ס. הצרפתית. איש זה הינו המנהיג של התנועה הקתולית האנטישמית.
 קבוצת מיינוויל, בהנהגתו של הכומר מיינוויל, עורכו של כתב העת הקתולי והאנטישמי „פרסנסייה” (נזכחות) ומחברו של הספר האנטישמי התקיף „היהודים בהיסטוריה”. כומר זה הינו, כמו כן, האב הרוחני של „טאקוארה” ושל „משמר הלאומני המשקם”. מיינוויל אינו מסתיר את אהדתו הגלויה לנאציזם. להלן כמה מדבריו של האב מיינוויל, כפי שנרשמו על ידי כתב העת „ניו יורק טיימס” מבואנוס־איירס, אדוארד ס. ברקס. הראיון התפרסם בגליון העתון בתאריך 21 באוגוסט, 1962.

„האב מיינוויל טען כי היהודים קשורים לתנועות קומוניסטיות בקנה־מידה גדול בפקול־טאות לרפואה, לכלכלה ופילוסופיה של האוניברסיטה בבואנוס־איירס.
 הוא הכחיש שיש לו קשרים עם הארגון האולטרה־פאשיסטי המוכר בשם „טאקוארה”. הרבה יהודים מטילים על ארגון זה האחריות לחלק ניכר מההתנכלויות האנטישמיות, ביניהן התקפות על סטודנטים יהודיים וכתובות על קירות בנינים.
 הוא ראה אפילו צורך — הוסיף — לגנות את „טאקוארה” במאמר שהופיע לא מזמן, על הדירתן של פילוסופיות שמאליות ופרו־קומוניסטיות לארגונה.
 האב מיינוויל הוא מחברם של למעלה מתריסר ספרים הדנים בעניינים מדיניים, כלכליים ודתיים. הוא טוען כי היהודים הם הם אשר הסיתו את האנשים להתקפות אלה כדי להשיג חקיקת חוקים נגד הלאומנים הארגנטיניים.”

הוא שם ללעג את טענות היהודים האומרות כי אנשי „טאקוארה“ זוכים לאימון צבאי, השכלה אידיאולוגית והוראות במישור ה„טקטיקה המבצעית“ באגודות הקתוליות. מצדו, הוא מכריז, כי רק בפרובינצית אַנטרה ריאוס קיימות כ־28 קבוצות יהודיות מזויינות. בקול רם ובדיבור מהיר, מפרט האב מיינוויל את טיעונו, בהסתמך על ספר שכתב הוא עצמו והדן ביהודים במישור ההיסטורי. הוא התעכב על פסוק אחד בו נאמר כי היהודים משקיעים את כל מאמציהם על מנת לגרוף את עושרם של כל העמים כדי להשחית את דמותם ולהורידם לדרגת עבדים.

הרעיון המרכזי של הספר הוא כי נוצרים ויהודים נמצאים במצב של סכסוך מתמיד בעטייה של החלטת היהודים למשול על העולם כולו באמצעות הקאפיטליזם והקומוניזם. אם גם עמד לא פעם בסכסוך גלוי עם שלטונות הכנסייה — וקשה יהיה לומר שהוא אחד מנציגיה — לא מזמן ניתנה לו האפשרות להרצות באולם הגדול של האוניברסיטה הקתולית.

בחוגים היהודיים יודעי דבר מזכירים את שמו של מיינוויל כמי שמייצג את הפלג הפאשיסטי בכנסייה וכאביה הרוחני של „טאקוארה“, אשר את מספר אוהדיה אומדים באלפים מעטים.

בספרו על היהודים הוא מכנה אותם „גזע ארור“ ו„שליחי השטן ובכוריו“. הנוצרים יכולים למנוע את השתלטות היהודים רק בעזרת ביסוסם של חייהם הנוצריים וב„עמידה ישרה כנגד התככים היהודיים“, קובע בסוף דבריו. ואם הכרחי הדבר — מוסיף עוד בכתביו — יש לנקוט בטקטיקה כנה ואמיצה של אבירי האמת, היא טקטיקת החרב. האב מיינוויל סובר כי אינה מתנהלת שום מערכה אנטישמית בבואנוס-איירס. הוא קובע כי היהודים נמנים על הקאפיטליסטים הגדולים ביותר אך, יחד עם זה, עושים להפצת הקומוניזם באוניברסיטה.

הוא טוען כי ישראל החזיקה קבוצות „קומנדו“ בארגנטינה וכי היהודי הארגנטיני העניק את גאמנותו לישראל. חלק ניכר מדבריו בא לידי ביטוי בטענות של „טאקוארה“. אליבא דמיינוויל, הנשכר הגדול של המהפכה הצרפתית היה היהודי; גם הקומוניזם הוא תוצר יהודי מובהק והראיה: מרביתם של המנהיגים הקומוניסטיים הרוסיים הראשונים היו יהודים.

הנשק הגדול של השטן — וגם של היהודים — הוא השקר — הוסיף ואמר.

התנועה הלאומנית „טאקוארה“ בראשותו של אוקוררה אוריבורו וקולינס, הינה יחד עם ה„משמר הלאומני המשקם“ בהנהגתם של מוסקוסו, רֹוברטו אַטְשֶׁנִיקָה ופרנאנדו אַסטרֶדָה, אחת הקבוצות האלימות ביותר של הנאציונל-רפובליקני. להם האחריות למאות התנכלויות אנטישמיות אשר בוצעו במשך השנים האחרונות. נזכיר רק את ההתקפה על הסטודנטית היהודית גראסיאלה סירוטה, שעל הוזה קועקע צלב קרס, ורצח הצעיר היהודי ראול אלטרמן.

רצח אלטרמן הוצא אל הפועל על ידי תא מבצעי מעורב, מורכב מאנשי המשמר הלאומני, בהנהגת אותו מוסקוסו המוזכר לעיל ואנשי „טאקוארה“ בהדרכתם של אוקוררה וקולינס. אלטרמן נרצח בביתו בלב ליבה של השכונה היהודית בבואנוס-איירס. ליד גופתו נמצאה פתקה החתומה על ידי „טאקוארה“ ואשר בה נאמר כי מותו בא לנקום על רצח שלושה מנהיגים סינדיקאליים מאנשי „טאקוארה“ שנפלו חלל בידי הקומוניסטים.

שבוע לאחר הרצח קיבלו הוריו של אלטרמן את המכתב הבא, בחתימת ה„משמר הלאומני

המשקם: „אין הורגים ללא סיבה; בנכם הומת כי היה כלב יהודי קומוניסטי. אם אינכם שבעי רצון, הסתלקו יחד עם כל הכלבים והעושקים היהודים ליהודה, מכורתם. מה עושים הללו בארצנו? עייפנו ונלאינו מהתחנונים והבכי המשוגרים לממשלה והמשולמים על ידי ה־ד.א.י.א.* ומוסדות אחרים!“

מכתבים בנוסח דומה נתקבלו בבתיים של הרבה בעלי מקצוע חופשיים. ד"ר אבולסקי, למשל, בחזרו באמצע הלילה לביתו, מצא על הדלת החיצונית של הדירה, תקוע בעזרת פגיון, פתק שנשא את הכתובת של ה„משמר הלאומני“ והחתום על ידי ה„גרילה הלאומנית“. להלן, נוסח האזהרה:

„החברים הנאציונאליסטיים שנפלו ברזוריו, נרצחו בצורה מתועבת. רצחו אותם ידיים יהודיות נושאות הקומוניזם. אנו ננקום את נקמתם. מותו של ראול אלטרמן הוא התחלתה של מלחמה ללא רחם להכחדת היהודים. ד"ר אבולסקי, אתה תהיה המטרה הבאה. שמור על עצמך וזכור מה עלה בגורלו של אלטרמן. עליך לדעת כי אין דבר קל מאשר ללחוץ על ההדק כאשר המדובר הוא ביהודי מזהם.“

חודש לאחר מכן, נורו על ד"ר אבולסקי כמה יריות ממכונית. הוא ניצל בנס.

„טאקוארה“ פועלת בקבוצת המחץ וארגון־אח של מפלגת „הברית האזרחית הלאומנית“, אשר זכתה ל־4,000 קולות בבחירות של מרץ 1962. מועמדה לפארלמנט היה ההיסטוריון הלאומני חוסה מאריה רוסה. פרקליט המפלגה, הוראסיו נאשה, הרכיז כי מפלגתו דוגלת ב„מדינה קורפורטיבית סינדיקאליסטית“. ובכל זאת, אלברטו אזקוררה אוריבורו התבטא בצורה הרבה יותר ברורה בדברו באסיפת עם אשר התקיימה ערב הבחירות, בטבורה של עיר הבירה, בואנוס־איירס. והרי חלק מנאומו:

„היהודים הלכו לבקש „ערובות“ מהממשלה והשר ויטולו אמר להם כי אצלנו מותרים כל שיאי החוצפה כנגד הנשיא והשרים אך חלילה מלהתנגד להשפעה הציונית במולדתנו... מובן מאליו! אפשר להשמיץ את המשרתים אך אין מדברים כלל על ה„בוס“...“

„...לא איכפת לנו מה שיתרחש בחוץ: טוענים כי היאנקים יפלו לקובה. אלינו, ללא ספק, פלשו גם פלשו כבר.“

„אנו חוזרים ומדגישים כי אין אנו מאמינים בשקר של הדימוקרטיה הליברלית שלנו, על מוסדותיה הרקובים המטים לנפול מעצמם...“

...אנו מוכנים למבצעים לדוגמא, מבלי לחוס על דם שישפך; לעת עתה, אין אנו גורסים מלחמת אזרחים, אך אנו מכריזים חגיגית: אם נהיה מטרה לפרובוקציה; אם יורידונו למחתרת, לא נלך לצבוע אותיות יפות על הקירות כאות מחאה. פשוט, נפוצץ את הקירות... יש לנו הדינאמיס הנחוץ, הנשק הדרוש והנכונות המספקת למילוי הבטחתנו. הממשלה והמטרה יודעים היטב כי אין אנו נבהלים, כי לא חוששים מבית־הסוהר וכי באם נפול במעצר, לא נלשי... אנו מקדישים עצמנו בלב ובנפש לאידיאל לאומי, אשר אין בו חיפוש נוחיות ותאוות בצע...“

...עניכם הרואות: דגלנו הוא אדום ושחור. אודם הדם ושחור אבק השריפה.“

...על ארצנו מנסים להשתלט היהודים המזוהמים מ„ליברטאד ויליה קרספול“, אשר הוריהם או הם עצמם באו מהגיטאות מלאי־החולי ומבתי־הבושת של וארשה, לונדון או פריס...“

...היהודים חודרים לכל מקום, אך מהווים ארגון אחד המקיף הן את הימין והן את השמאל. אפשר לראות כי בעודם באוניברסיטאות, הם כולם מארקסיסטים; אך ברגע שאבא

*הפדרציה של הארגונים היהודיים בארגנטינה.

קורא להם ואומר: בוא, חמוד'לה, קח את מפתח ה"בינס", אזי זונחים הם את המהפכה הסוציאליט ונעשים ספסרים מעוררי בחילה"...

"...לו היינו זוכים ב־5,000 קולות, היינו מקבלים את זה בסיפוק; לו יהיו הקולות 50,000, היינו מחוללים מהפכה עוד לפני תום השנה הזאת; ואם יהיו 100,000, היינו יוצאים לרחוב למחרת יום הבחירות. אפס כי בינינו לבין עצמנו אין מספר הקולות הדבר הקובע, כי אם טיבם של האנשים. בבחירות האלה אנו מבקשים להודיע על נוכחותנו ולא על מספרנו. יהיה משעשע לראות כיצד במידה שנשיג כמה אלפי קולות, היהודים לא ימתינו עד שנהיה 50,000 או 100,000 ב־1964 או ב־1970... פשוט מאוד, יתחילו לרוץ לכל עבר. אפילו בשחיה יגיעו לאורוגווי ולא יחסר מי מהם אשר ילך ברגל. בדורכו על ראשי האחרים אשר ינסו לשחות... מכל מקום, הגנו ראש הדקר של תנועת שחרור לטינו אמריקאית גדולה וכבר יש "טאקארות" מהלכות בברזיל, בבוליביה, בפרגווי ובאורוגווי".

אזקורה אוריבורו היה האחרון בין חמשת הנואמים. מסביב לבימה עמדו כ־300 צעירים לובשי חולצות בצבע חקי וחוגרים חגור צבאי. הם הריעו לנואם וצעקו: "יהודים לשחיטה, יהודים לתליה". אחדים מהם ענדו את סמל ה"טאקארה": דגל אדום-שחור שבמרכזו צלב מאלטה. אחרים נשאו "טאקארות" (קנים) אשר עליהן היו קשורים דגלונים עם ציור של אותו הצלב. כידוע, מתכנסים אנשי ס.ס. לשעבר תחת הסמל של צלב מאלטה.

בנוסף לקריאות נגד היהודים הופנו הללו גם נגד ארצות-הברית, האוליגרכיה, הדימוקרטיה. נשמעו קריאות הידד לנאצר, פרנקו, רוסס ופירון. כמו כן הצדיעו תכופות לנואמים במועליד נאצי. אסיפת עם זו, שאותה תיארו בפרוטרוט היא אופיינית לכל הפגישות הלאומניות המתקיימות בבואנוס-איירס, על פי רוב לרגל ההגים הלאומיים או המועדים הדתיים המקובלים.

הקהל המתאסף לאסיפות-עם אלה מגיע בדרך כלל ל־300 או 400 נפש. באופן רשמי, מכחישה התנועה הנאציונאליסטית של אזקורה אוריבורו את אופיה הנאצי. היא מנסה להתקשר עם ארגוני הפועלים ובמקומות אחדים של הארץ — רווריו, סאנטה פה, וכו' — מחדירה אנשים אל בין שורות המנהיגים של האגודות המקצועיות.

ידוע, כמו כן, כי אזקורה שומר על יחסים מצויינים עם המנהיג העליון של תנועת הפועלים הפרוניסטית — אַוגוסטו ואַנדור — ראשן של 62 אגודות מקצועיות. ואנדור כבר קיבל בהודמנויות שונות משלחות מ"טאקארה", אותן בירך בהצדעה הנאצית.

באסיפות העם המאורגנות על ידי ה"סי.ג.ט." (הסתדרות העובדים), "טאקארה" מופיעה כקבוצה מסודרת, על דגליה, סיסמותיה ואנשיה במדים. בין כל קריאות ה"הידד!" וה"מות!", תופסים היהודים מקום נכבד.

אזקורה הסביר לעתונאים, בהודמנויות שונות, כי ארגונו "לוחם במשטר הדימוקרטי-ליברלי, מוכן למאבק בכל השטחים, מגן על הערכים הקתוליים ודוחה הן את הקאפיטאליזם והן את הקומוניזם". בהגדירו את מצעו, הוא אמר: "טאקארה הינה תנועה נאציונאליסטית-סוציאליסטית הלוחמת בבורגנות התעשיתית היהודית"... "התנועות המהפכניות" — אמר — "אינן יכולות, מסיבות טכניות, להופיע מביחנה חוקית בגלוי. ותוכניתנו המעשית היא מהפכנית... מטרותינו יתגשמו ברגע שנתפוס את השלטון או נסייע בתפיסתו".

כמו כן, אמר אזקורה באוזני כתב ה"בואנוס-איירס הראלד" כי תנועתו הולכת ומתעצמת במיוחד בין השכבות הצעירות ובאגודות המקצועיות, ביחוד בבואנוס-איירס, אנטרה-ריאוס וסאנטה

פה (שלוש מערי השדה החשובות בארגנטינה) וכי מקיימת „טאקוארה“ מעעים „אישיים“ עם מפקדי צבא ועם הכנסיה.

ידוע גם ידוע כי „טאקוארה“ מקיימת קשר הדוק עם המנהיגים הנאציים לשעבר הנמצאים בארגנטינה וכי אנשיה שמרו על ביתו של מנגלה. מפני חיפוש משטרתי, לאחר שגרמניה המערבית בקשה את הסגרתו מממשלת ארגנטינה.

האולטרה-קאתולי ואריסטוקראטי „משמר לאומני משקם“ (גווארדיה רסטאוראדורה נאציונאליסטא), בראשותו של רוברטו אצ'ניקה ופרנאנדו אסטראדה נפרד מ„טאקוארה“ בשלהי 1962 בהאשימה ב„פידליוס“, טרוצקיוזם ומינות (אפיקורסות). בתעודה שיצאה מטעם ה„משמר הלאומני“ (ואשר פורסמה בחוברת „אוסטד“ (אתה) מנובמבר 1962) הודיעו ברבים כי „טאקוארה נפלה אל חוג ההשפעה של הטרוצקיוזם וכי ניכרת בה השפעתם של אלמנטים שעד מועד קרוב ביותר עוד פעלו בשורות הקומוניזם. אנשים אלה הכריזו ככיבול אל כפירתם או התפארו בחוסר אמונה דתית; תמכו בתיאוריות כלכליות הסותרות את הזכויות הטבעיות, את ההוראה המקובלת של בית-הספר ושל הכנסיה. הם גרסו את ביטול המוסד הצבאי והחלפתו ע"י מיליציות עממיות“. בסוף, הם הצהירו כי „טאקוארה“ היתה תמיד תנועה של הימין הקיצוני, אשר הגנה על טוהר הלאומיות ועכשיו זנחה את האולטרה-הירארכיה שתמיד „נחוצה כדי להבחין באיכותם של הדברים“.

„טאקוארה“ גם התפלגה מצדה באוקטובר 1963, כאשר הסטודנט ממוצא אירי, חוסה באקסטור נפרד מאוקוררה אוריבורו והקים את „התנועה הלאומנית המהפכנית“ „טאקוארה“. פילוג זה — וכן זה שקדם לו — מקורו, ללא ספק, בצורך התאמת פעולתן של הקבוצות הלאומניות והניאונאציות לתהליכי הראדיקליזאציה העמוקים המורגשים בקרב תנועת הפועלים — לרבות ההמונים הפירויניסטיים — ולבלימת התוצאות המסוכנות העלולות לנבוע מהמתרחקות החברתית בארגנטינה.

גורם חדש אשר בא להרחיב את תחום פעולתו של הניאונאציון הוא העובדה כי הארגונים השמאליים הזעירים ניסו כוחם בכיבוש האירגונים הלאומניים, מבלי להבחין בלאומנותם האלימה, מנטליותם הנאצי-פאשיסטית והטפתם הדימאגוגית והמהפכנית לכאורה. נסיון זה פתח את שערי השמאל הארגוני לחדירתם של אלמנטים ניאונאציים.

באקסטור, אשר בתכנית טלוויזיה הגיע אפילו להאשמת אוקוררה ותנועתו כ„נאצים בעלי מנטליות של פיהררס“, הכריז על עזיבתו את האנטישמיות ועל דביקותו במגמות של מרד לאומני באמריקה הלטינית. יחד עם זה, עמד על הזדהותו עם התנועות הלאומניות הערביות וגינה בחריפות את הציונות. ההתקפות שלוחות הרסן של היום נגד הציונות וסיסמותיהם הינן מסך-העשן אשר מאחוריו מסתתרים כל הארגונים הניאונאציים והאנטישמיים שבארגנטינה. גם אחד המנהיגים של ה„משמר הלאומני המשקם“ האולטרה-גזעני, אוגוסטו מוסקוסו, קרא למסיבת עתונאים (במרץ 1963) על מנת להצהיר כי תנועתו אינה אנטישמית אלא „אנטי-ציונית ואנטי-קומוניסטית“; הוא טען אפילו כי ההתנכלויות האנטישמיות אשר בוצעו באותה העת במנדוזה — מקום שם נאסרו והואשמו אנשי תנועתו — היו „מעשי ידיהם של הציונים“.

על אף הכל, ידוע כי אם גם אנשי „טאקוארה“ של באקסטור מוצאם יותר עממי בהשוואה לזה של חברי ה„משמר הלאומני“, כולם השתתפו באופן פעיל בהתנכלויות האנטישמיות.

על מנת להראות את פרצופם המוסרי של באקסטור זה וקבוצתו, נביא לדוגמא את הפרשה הבאה: בתחילת 1964, פתח באקסטור במסע למצרים ולאג'יר, שם נתקבל על ידי נאצר ובן-בלה. באקסטור גם ביקר ביוגוסלביה ובצ'כוסלובקיה ובמדריד נתקבל על ידי פירון. מסעו של באקסטור נתאפשר הודות להמצאות האישיות של חוסיין טריקי ושל מנהיגים שמאליים אחדים. אשר טרחו בהשגת הכספים הדרושים לנסיעה, מאחר שבאקסטור טען כי אין לאל ידו לממנה מכספו הוא.

ימים מספר לאחר חזרתו של באקסטר ממסעו, עצרה ה"סיורטה" — משטרת הבטחון הפריסאית — קבוצת צעירים מארגנטינה אשר השתמשו בשטרות-כסף שמספריהם היו שווים לכסף שנגנב מבית-חולים גדול בבואנוס-אייירס. בשוד זה נגנבו כ-14 מיליוני פיות (100,000 דולר, לערך) ונהרגו שני אנשים.

לאחר שה"אינטרפול" העבירה אותם לבואנוס-אייירס, הודו הצעירים באשמה. כולם השתייכו לקבוצתו של באקסטר. הם מסרו כי גנבו את הכסף בכוונה לקנות נשק לתנועתם. אשר לבאקסטר — שלא ספק השתמש בכסף זה לנסיעתו — הוא נמלט מארגנטינה ועקבותיו טרם נודעו.

בהיפוש אשר נערך בבתיהם של האסורים נתגלו מחסנים גדולים של נשק ותחמושת: אקדחים, רובים ואפילו מכוונת ירייה. האסורים קיבלו על עצמם את האחריות לקרוב ל-50 התפרצויות אחרות. אחת הקבוצות הניאורנאציות המאורגנות ביותר בארגנטינה היא "החזית המהפכנית הלאומנית", בראשותם של אנטוניו שלפו ואנריקה ג'אמפולי. קבוצה זאת מונה כ-330 איש ומסודרת על פי מפקדות, המתחלקות לסיעות של תיאוריה ומבצעי אלימות.

"החזית", אשר זכתה לאימון צבאי, ביצעה — מלבד מספר עצום של התנכלויות אנטישמיות — שורה של מעשי שוד מזויין וגניבות של נשק וכלי רכב. חלק מהבריה ביצעו את השוד ב"טירו פדראל" (מחנה המטווח הראשי) של לה-פלטה (בירת הפרובינציה הגדולה ביותר בארגנטינה), שם הצליחו לגנוב נשק חם. כאשר נאסרו, טענו כי היו צריכים להשיג נשק וכספים לתנועתם. הם מסרו על הקמת ועדות אשר מטרתן היתה להצביע על מקום הימצאם של יהודים וקומוניסטים.

ידוע כי "החזית" מפקדות במקומות הבאים: באנפילד, ויסנטה, לופו, סן מארטין, לומאס דה סאמורה, בורסקו, קילמס, לאנוס, לה פלאטה, טמפרלאי ואויליאנדה. ברוב המקומות האלה — שהם מרכזים תעשייתיים חשובים — מתרכזות אוכלוסיה פועלית גדולה.

נאציזם ב"פוארסס ארמאדס" (הצבא)

כדאי להקדיש פרק לחוד להופעת הנאציזם בקרב ה"פוארסס ארמאדס". כבר הצבענו לעיל על כמה אספקטים של המצב. השתלשלות המאורעות של השנתיים האחרונות מצביעה על השפעה הולכת וגוברת של הנאציזם בשורות הצבא.

אחד הגנרלים בעל נטיות נאציות ואנטישמיות ידועות הינו ראוך, ממוצא גרמני, המקיים קשרים ישרים עם הגרמנים הנאצים תושבי ארגנטינה (יש אומרים כי הוא ידידו האישי של הגנרל האנס רודל). ראוך כיהן במשך כמה מחדשי 1963 כשר הפנים של המדינה. בתקופה הקצרה ההיא פתח ברדיפה משטרית שרירותית ל"מוראליזציה וטיהור המדינה מנגע הפשעים הכלכליים". משנים-עשר האנשים אשר הושמו במעצר ללא משפט מוקדם, עשרה היו יהודים. השר האשים אותם במעילות כספיות, הוצאת כסף בטענות-שוא, הברחה וקומוניזם. בין האסורים היו בעליו של יומון הבוקר הנפוץ "אל מוגדו", וינן וברודניק, אשר קודם לכן ניהלו מערכה פוליטית כנגד אותו ראוך ועשו פומבי בהרבה הזדמנויות לפעולות הנאציות בארגנטינה. הנאשמים שוחררו לאחר שראוך אולץ להתפטר.

איש זה, אשר שמו הולך לפניו כ"האנטיקומוניסט המחמיר ביותר בין האנטיקומוניסטים" מפעיל את השפעתו על חוגים חשובים של הצבא. ראוך הציג את מועמדותו לנשיאות ה"סירקולו מיליטאר" (ארגון הקצונה) וקיבל 908 קולות. הצביעו אז כ-3,573 קצינים. הרשימה המנצחת קיבלה 1,728 קולות. זה אומר שראוך קיבל כ-25% במנין הקולות. לא סוד הוא כי לראוך שאיפות עצומות וכי מבקש בכל הדרכים להפיל את הממשלה.

ההשפעה הנאצית על האווירה, שעליה כבר הרחבנו את הדיבור, אושרה בעליל על ידי המכתב ששיגר הבריגאדיר הילברטו הידאלגו אוליבה לנשיא ה"ד.א.א.", ד"ר איסאק גולדברג.

נוסח המכתב שקטעים ממנו אנו מביאים בזה מטיל אור על המנטאליות והשיטות של הפאשיזם הארגנטיני. אוליבה חוזר על הטענות הידועות המתיחסות ל"שלטון היהודי" ומטיח האשמות בנוסח הנאצי המובהק. והרי דוגמא: בהנהלת הקונפדרציה לעבודה הארגנטינית יושב יהודי, יהודי אחד בלבד בשם אלמוזני. אין לו שום חשיבות בארגון הפועלים העצום והוא רחוק מאוד מלהשפיע על החלטותיו. איש המפתח של הארגון הינו איש השררה, מנהיג ענף המתכת אַוגוסטו טימונאָו ואנדור, אשר על קשריו עם "טאקוארה" כבר הצבענו. ובכל זאת, אליבא דבריגאדיר אוליבה ישיבתו של אלמוזני בהנהלה מוכיחה כי הארגון כולו מנוהל ע"י היהודים וכי "תוכנית הפעולה" של המרכז הפועלי היא יצירת שטנית של הציונות הבינלאומית. אוליבה טוען, מלבד זה, כי "כל עמדות המפתח בממשלה תפוסות על ידי הציונים".

לאמיתו של דבר, אף לא אחת מהמשמרות הממשלתיות החשובות נתונה בידי יהודים. אוליבה רק יכול להתיחס למקרה של מנהל האספקה, שטרן, אשר בסולם ההירארכיה הממלכתית הוא שייך לדרגה השלישית. מה שכן משתמע ממכתבו הוא העובדה כי אוליבה מנסה — על פי הנוסח הנאצי המובהק — להטיל על היהודים את מלוא האחריות למשבר הפוקד כיום את הארץ. והרי נוסח המכתב — שהקריא אותו אוליביה במסיבת-עתונאים:

לכבוד

נשיא ה"ד.א.י.א."

ד"ר איסאק גולדנברג

א.נ.

ההתפרצויות היומיות של ה"ד.א.י.א." אשר אתה עומד בראשה חורגים ממסגרת של כל המותר. הקהילה שבשמה אתה פועל, שוכחת את החובות האלמנטריות כלפי המדינה נדיבת-הלב אשר קיבלה אותם בחיקה. כדי להזכיר לה חובות אלה, אני שולח לך מכתב זה. בדברי תמצא את דבריהם של אחי וחברי. הגיעה העת להזכיר לבני עדתך שאינם דורכים לא על איזור מפורו ולא על ארץ כבושה. — — —

— — — אַל תטעה אותך הסבלנות הנוצרית של עמנו למוד-הסבל. עשוק ונטול-חירויות מזה זמן רב, עמנו שותק, אך אינו משלים עם דבר. אַל נא תטעה, אדוני נשיא ה"ד.א.י.א.": אריה השרוי בתרדמה איננו אריה מת.

ובכן: אני מפנה אליך — על מנת שתעביר זאת לקהילתך — את הטענה הכאובה והמוכחת הזאת: העם הארגנטיני מצביע עליכם, הציונים, כאחראים למשבר הנוכחי האיום — הכלכלי, המדיני, החברתי והרוחני — הפוקד אותו. באותה הזריזות נטולת-המצפון המאפיינת אתכם מזה אלפים בשנים, גוזלים אתם על ימין ועל שמאל.

מונופוליסטים לעילא, מרכזים אתם בצפורניכם את אוצרותינו העצומים, הן הטבעיים והן הכספיים.

מזה זמן מסויים, אישים מסויימים של קהילתך אשר נקראו מתוך שיתוף-פעולה גפשע לניהול הפיננסים והאוצר שלנו, משאירים את טביעת אצבעותיהם במעילות המבוצעות בדם קר ואשר טרם ידענון כממדיהן...

כשבידיה הפטיש הכפול של ה"בנאות-החופשית" (מאסונרי) והקומוניזם האפיקורסי, החלה הציונות בפעולתה. והנה עיקר מטרותיה:

א) טוטאליטריות ממלכתית בכל הנוגע לחינוך, בכוונה לחנוק את הופש ההוראה ולהשיג את מיגורה של הדת הקתולית מבית-הספר הארגנטיני — מיהרה ה"ד.א.י.א." שבראשותך

למחוא כף לממשלה הלאומית כאשר חקקו בקורדובה אותו החוק שעתידי לחול על כל הריפובליקה.

(ב) בהשראתו של הציוני אלמוזני וכחלק מ"תוכנית המאבק של הסי.ג.ט." דורשים את ביטול החוקים למניעת הקומוניזם. דרישה זו זכתה לביצוע מוקדם בטוקומן, שם שוחררו תיכף ומיד הפרטיונים שנשבו בסאלטה על ידי הו'נדרמריה, שהושמה על ידו כך ללעג ולקלס.

(ג) התקפה חזיתית נגד התא-הראשוני, היא המשפחה המושתתת על יסוד המצוה הקדושה של הנישואים שאין להתירם. ההתקפה באה לידי ביטוי בהצעת "חוק הגירושין" אשר הובא לפארלמנט בתחרות של ממש בין המפלגות ובחסותה של הארגון הציוני "אגודה לזכויות האשה"... קלת המידות, אני מוסיף, על מנת לא להודקק לכינוי הראוי לה.

(ד) מאמץ קדחתני לאישורו על ידי הקונגרס של "הסכם ההסגרה הארגנטיני-ישראלי" בתוקף כיום, הוא בלתי מתקבל על הדעת בגלל הפשעים, מהם לא נכללים הציונים, והוא פוגע במדינתנו.

(ה) מאמצים עליונים על מנת לשנות את חוקינו ולהשיג את הרשעתו של כל ארגנטינאי הלוחם באימפריאליזם הציוני המבקש להנוק את הכרתנו.

(ו) הרודנות הציונית הנוכחית והבלתי נסבלת, אשר מטילה באמצעות הוזהב את מרותה על העתונות, הרדיו, הטלביזיה, ספרות הרחוב הצהובה, מלבד שבעת החטאים שהופעלו על מנת להשחית את דמותנו עד לשד עצמותינו. — — —

— — — בפרופורציה גוברת, יוצר האשראי הציוני את הרבית; זו יוצרת אינפלציה; האנפלציה וחוסר הנוזילות של ההון החוזר (אייליקבידיום) מפנים מקום לגושכיהגשך הקמים על התעשיין הועיר והבינוני או הסוחר והמעמדות הנמוכים והמיואשים. אך הציונות צועדת הלאה מזה: לא מסופקת מהתוצאות החלשות של "תוכנית המאבק", היא גוזלת את כל אמצעי הצרכנות.

היא העמידה בראש "חוק האספקה" הכושלת, במשכורת שמנה, את אחד מהם, הציוני שטרן. והכוונה המרושעת גלויה לעין: מנסים להוליכנו אל המהפכה הסוציאליטית המארק-סיסטית.

...אדוני נשיא ה"ד.א.י.א.": המקרה הוא כי אתם, הציונים, תופסים בממשלה הנוכחית כל עמדות המפתח, מבלי להותיר אחת פנויה? יעלה על דעתו של כל ארגנטינאי — ולו בתור הלצה — לקרוא לממשלה זו שאולי באופן סמלי בלבד מנוהלת על ידי הצמד איליה-פרטה, ממשלה של נו? ומלים אחרונות:

(א) אני מכיר לא מעט יהודים הראויים להכנסת האזרחים שאנו מעניקים להם. אהבים באופן כן את המולדת המאמצת; שואפים, כמונו, לראותה גדלה ומשגשגת. זוהי מולדתם של בניהם, אשר נולדו וגדלו כאן. היו רוצים לעשות יד אחת עם הארגנטינאים במפעל המשותף. אך הציונות מחוסרת הרחמים קוטלת בהם כל החלומות הללו. על ידי התרמות גבוהות למדי וסנקציות אכזריות ומעל הכל על ידי האמצעי הצבוע והשפל של הלאון-מיות הכפולה רוכשים אותם ומבטלים אותם למדינה אשר פעם בירכה אותם כסיוכי גדול.

(ב) אם כך ימשכו הדברים, יש לשער בנקל תגובות לאומיות בלתי מרוסנות, תוצאות ישירות מההתערבות המהוצפת של הציונות המביאתנו לחנק חומרי ומוסרי. אנו מרגישים

הניאונאציזם בארגנטינה

זאת כאילו זהו עש המכרסם בנו יום עד כדי כך כי אנו רואים עצמנו מגושלים מביתנו ואפילו כנכרים בארצנו. והיא עוד מופיעה כקרבת ומתייפחת על מנת להסוות את פלישתה ללא רחם. במטותא מכם, אדונים, עד מתי? — — —

ג) אַל תוסיף הציונות להציג את משחקה המטעה! שתזהר! זהירות! הננו הילידים הנוצרים היודעים להלום בפטישם, המוכנים למחילה אם גם נושאים את שיבתם אשר זרקה בהם בעצם גבורת ההגנה עד הסוף על אמונתנו, בתינו, מסורותינו, בתי-הספר שלנו ומולדתנו. כפי שהנחילו אותה לנו אבותינו הענקים" — — —

הבריגאדיר אוליבה משייך לקבוצה המכונה: „29 המושבעים” ומורכבת מקצינים גבוהים של האוויריה בעלי נטיות ניאורפאשיסטיות. קבוצה זו, מרכזה בבית-הספר הצבאי לטיס אשר בקורדובה ומנהלה רב החובל אַגוסטין דה לה וגה, היה מוכר כנאצי.

בבית-הספר הזה היו מטיפים בגלוי רעיונות אנטישמיים ואחד מהפרופסורים שלו היה התיאור רטיקאן המוכר של הפאשיזם, חֹרְדָאן ברונו ג'נטה. לקבוצת ה-29 שייך גם כן הבריגאדיר קאיו אַלסינה, מפקד כללי לשעבר של האוויריה והמפקדים קֹרְרָאָה ומאלדונָדו, המוכרים כתועמלנים פאשיסטיים.

קאיו אלסינה ביטא את אהדתו הפומבית לחבר הפארלמנט הפירוניסטי חואן קֹרְנָחו לינארס, אשר הציג בבית הנבחרים להקים ועדה מיוחדת לחקירת הפעולות הציוניות בארגנטינה. קטעי המכתב שאנו מביאים, הם מאלפים:

„הצעתך להקמת” ועדה בין-פארלמנטרית לחקירת הפעולות האנטי-ארגנטיטיות” איננה תוצאה בלבד מאותה התכונה הנדירה הנקראת אומץ-אזרחי כי אם השתקפות אוטנטית מצורך איום ודחוף זה של „בדיקה עצמית” של כל נגעינו המאיימים לחלל את ההווה הלאומית ולהטילה לתהומות אי-יחזק של ההרס העצמי. — — —

— — — אנו דורשים את זכותנו לקרוא בוגדים לבוגדים וגנבים לגנבים, על אף כל ה„יומים” בהם מתחפשים. — — —

— — — הכרחי הוא, איפוא, לעמוד במלוא האומץ כנגד הנגע, לחדור בסכין הבלתי-נעתר של צדק איתן באַטיוֹלוֹגִיָה עצמה של רקבונותינו הלאומיים.

עם אשר אינו יודע או שאינו רוצה להכיר את מהות חוליו נידון ללא תקנה לאבדון, יען כי עם ללא כבוד וללא גאווה עצמית אינו ראוי לקיום. — — —

יהיה זה הצעד הראשון בביסוסה של תחייתנו הלאומית על אושיות בלתי מעורערות.”

כדאי לציין שקאיו מלסינו הוא אחד האנטיפרוניסטים הכי ידועים בארגנטינה; היה מראשי היוזמים של הדחתו של פרונדיזי בגלל מה שהגדיר כעמדתו הפרו-פרוניסטית. עכשיו הוא מבטא את אהדתו ומודהה עם חבר פרלמנט פרוניסטי בעמדתו האנטי-יהודית. עובדה זו מסבירה אולי יותר מכל נימוק אחר את ההרכב ההטרוגני של החזית הניאונאצית והרב-גונית של הקבוצות הלאומניות.

ביום שבו מלאו שנתיים לביצוע פסק-הדין על אייכמן, הודיע בנו השני, הגר בבואנוס-אירס, על הקמת מפלגה נאציונאל סוציאליסטית. עתון הערב, „לה ראסֹן” מ-31 במאי פירסם תחת הכותרת: „זה קרה לאור היום”, את הכתבה הבאה על מאורע זה:

„מדבר בנו השני של אדולף אייכמן. הבוקר, בשעה 11, אקיים מסיבת עיתונאים בבאר „גראף צפלין“, מול כיכר סן פרנאנדו“.

„קריאה טלפונית מיסתורית זו אשר נתקבלה בחדר המערכת, היתה ההקדמה לשיחה בלתי-צפויה לא רק עם האב-טיפוס הצעיר של ה„גיבור ההיטלראי“ אלא גם עם איש המכנה עצמו מנהיג של מה שנקרא „מפלגה נאציונאל-סוציאליסטית ארגנטינית“.

„אדולף אייכמן הצעיר, בן ה-24 הופיע בעול מגפיים שחורים ולבש סוודר כחול-כהה וחולצה בצבע הזית. הוא ענד על זרועו השמאלית סרט אדום ועליו צלב-קרס שחור עשוי קטיפה. נילוה אליו ניקאנור דורגו, מזכירה של המפקדה הארצית של המפלגה הנאציונאל-סוציאליסטית הארגנטינית, המסונפת לברית העולמית הנאציונאל-סוציאליסטית.

אייכמן הסביר כי סיבת הפגישה היתה להזכיר את יום השנה השני ל„מותו של אבינו וחברנו היקר, הקדוש המעונה של הנאציונאל-סוציאליזם, אדולף אייכמן, אשר הקדיש את כל חייו למאבק למען מולדת צודקת, חופשית ובריאה, לא רק מולדתו הוא, כי אם מולדתם של כל אלה אשר דמם ניגר תחת העול של היהדות הציונית הבינלאומית. זוהי הסיבה אשר בגללה הוא הוצא להורג על ידי עם ללא מצפון, עם מקולל על ידי האנושות ורצון האלוהים, במשך מאות בשנים“.

מארגן מסיבת העיתונאים הצהיר כי גילוי דעת זה היה צריך להימסר על ידי אחיו הבכור (בן 28) אך כיוון שניקולאס נמצא בגרמניה, הוא (אדולף הבן) מילא את מקומו. לזה הוא הוסיף: „הדבר היחידי שאוכל לעשות על מנת להדגיש את יום השנה השני הזה הוא לשבת על כורסה — כשהדגל עם צלב הקרס אל מולי — ולהרהר על זה כי אבי הדגול לא מת לשוא; מותו פותח את הדרך לכל השואפים והחותרים לקראת חברה יותר טובה“.

לאחר מכן, הדגיש אדולף הבן כי נוכחותו של דורגו נובעת מהתאמה אידיאולוגית, אם כי אין לה קשר של ממש עם הפגישה עצמה. כאן אמר, המנהיג הנאצי הארגנטיני כי ה-ס.נ.ס.א. (המפקדה הנאציונאל סוציאליסטית הארגנטינית) נוסדה ב-1960 מבלי לעורר — תחילה — הד רב בעתונות „כי אין פנינו נגד משהו או משהו מסויים וכיוון שאנו מהווים קבוצה אידיאולוגית אשר אינה מאמינה בטרור“.

דורגו הוסיף כי ברצונו להפריד בין האחריות השונה של כל קבוצה והצהיר כי תנועתו, אין לה דבר המשותף עם „טאקו ארה“ או המשמר הלאומי המקסיקני. הוא הוסיף כי תוכנית ארגונו חותרת למלחמה על ביעור הניצול הקאפיטליסטי, על ידי העברת בתי-החרושת לפועלים העובדים בהם ועל ידי ביצוע של מהפכה אגררית ממשית ומתאימה. באשר לקאפיטליסטים, הוא טען כי צריכים להעמידם לדין, מבלי לקחת בחשבון היהודים הם אם לאו. במקרה המיוחד של היהודים, תנועתו היתה דנה אותם לגירוש מן המדינה.

שוב נטל את רשות הדיבור אדולף הבן, הוא דיבר בהרחבה על אביו בשבחו את דרכו בין הגרמנים ובתנועה הנאציונאל סוציאליסטית הבינלאומית. גילה כי הוא (אדולף הבן) עבד בצי הסוחר הגרמני — בין השנים 1958—1960 כאשר קיבל את הידיעות (והוא בלביים) אודות חטיפת אביו על ידי קומנדו ישראלי. הוא סיפר כי משפחת אייכמן הגיעה לארגנטינה ב-1952, לאחר שמילאה את כל הפרוצדורה החוקית. הם החליטו על כך „משום שזוהי ארץ בה הנך יכול לעבוד, להתקדם ולהשתלב בחברתה. והראיה: נשואינו עם בנות ארגנטינאיות והולדתם של בנינו הארגנטינאים“.

כיום, מתגורר אדולף הבן עם משפחתו באוליבוס, מקום שם מנהל מוסך“.

עד כאן, הכתבה של „לה ראסון“. החוברת המצויירת „אסי“, מביאה בגליון מספר 438 שני עמודים עם כמה צילומים של אדולף אייכמן הבן (לובש את המדים הנאציים ועונד בורועו השמאלית את הסרט בעל צלב הקרס) וראיון אתו המסתיים במלים הבאות:

„אדולף אייכמן הבן נפרד מאתנו, בלבושו הסגוני: מחציתו בסגנון ה־ס.ס. ומחציתו השנייה כלבוש ה־„טדי בויס“. אנו מפרסמים את גילוי הדעת שלו ללא כוונה להעמיד בימה חדשה לדעות הקדומות הגזעניות המטופשות שלו. אולי היה זה מותו של אביו הסיבה לכניסתו לעולם של אפליה גזענית זו אשר למראית עין נעלם עם נפילתו של הרייך השלישי. אך דא עקא, אדולף אייכמן הבן רוצה להיפך ליורשם של רעיונות אביו; רעיונות אשר נידונו לדיראון ע"י ההיסטוריה והאנושות כולה. הוא אומנם מכבד את זכרו של אביו אך שוכח את רצח־העמים (ג'נוסייד) ואת הריגתם ללא תכלית של מיליוני יצורי אנוש במחנות הריכוז הגרמניים.“

הניאונאציון והליגה הערבית

החשובה בין חזיתות הפעולה הניאונאצית הינה כיום הליגה הערבית אשר מנהלת למעשה את המערכה האנטישמית באמצעות נציגה, חוסיין טריקי.

טריקי הינו אדם בעל נטיות נאציות בולטות, כפי שמצויין בארכיוני מעצמות בנות־הברית אשר לחמו בנאציון. היה חבר בתנועה הבלתי ליגלית „ניאו דסטור“ מטוניס אשר פעלה באופן חופשי ובהסכמת השלטונות הגרמניים בזמן הכיבוש הנאצי. לאחר נצחון בנות־הברית באל־עלמיין, נמלט טריקי לשטח הכיבוש הנאצי ושם עסק בתעמולה כנגד בנות הברית.

בברלין ובפאריס שיתף פעולה עם ארגון המאגרב, לשכה מנוהלת על ידי צפון־אפריקאים אשר עבדו למען התעשייה המלחמתית של ה־„ציר“. במשך התקופה של מלחמת העולם השנייה היה בקשר עם הערבים שישבו בכר וגילו אהדה לנאציון; שיתף פעולה באופן רציני עם המופתי הירושלמי לשעבר אמין־אל־חוסייני, אשר ניהל באותה העת את שידורי התעמולה הנאצית למזרח התיכון.

טריקי ביקר לראשונה בארגנטינה ב־1955. אזי הגיע בתור נציגה של ה־פ.א.ל.נ. (החזית האלג'ירית לשהרור לאומי) וקשר קשרים עם חוגים צעירים שונים של השמאל, הלאומנות והפירוניזם, אשר קיבלוהו כלוחם אנטי־אימפריאליסטי. מכאן יוקרתו הגדולה בין חוגים מדיניים חשובים של ארגנטינה, לרבות המנהיגים של ארגון הפועלים המרכזי.

כנציג הליגה של מדינות ערב, החל טריקי בפעולתו באומרו כי „איננו נמנה על האנטישמיות, מכיוון שהוא עצמו הנו שמי“. לדבריו תפקידו הוא ללחום בציונות הבינלאומית, האויב המשותף של הארגנטינאים ושל ערבים.“

טריקי מוציא לאור חוברת נפוצה ביותר „האומה הערבית“ הנשלחת לאנשי פוליטיקה, חברי הפארלמנט, סנטורים, אישי הממשלה ודיפלומטים. עורכה של החוברת הינו האסאן, עתונאי ממוצא ערבי אשר הינו בעצמו אחד המנהיגים של ה־„אליאנסה ליברטאדורה נאציונאליסטה“ (הברית הלא־מנית המשחררת). האסאן קשור עם הפינגנסיסט הפירוניסט הורחה אנטוניו, אותו כבר הזכרנו.

המלחמה האנטי־יהודית מתנהלת כמערכה חריפה ביותר נגד הציונות; זהו מאבק המתוכנן באופן מחוקם ביותר; המלחמה הפסיכולוגית נגד הקהילה היהודית, אשר לאחרונה עוררה הד רב באוכ־לוסיית המדינה, מנהלת על ידי טריקי מעל דפי „האומה הערבית“. במסיבות עתונאים, באסיפות עם ובשידורי טלביזיה, גינה טריקי את מה שהוא כינה „הטירוריוזם הציוני“ אשר לדבריו „מאיים על השלמות הפיזית והמוסרית של הארגנטינאים. הוא טען כי ה־„משמר הלאומני המשקם“ ו־„טאקוארה“ הינם כוחות ארגנטינאים אוטנטיים המעמידים סכר הגנתי כנגד הפעולה האלימה של הכוח הציוני.“

NACION ARABE
 Que nos desmienta ahora el Sionismo

ESTO DIJO NACION ARABE

1° En el número de enero-febrero

2° En el número de marzo-abril

3° En el número de mayo-junio

ESTOS SON LOS HECHOS

1° 20 de Abril de 1948

2° 10 de Julio de 1948

3° 21 de Julio de 1948

4° 22 de Julio de 1948

5° 23 de Julio de 1948

6° 24 de Julio de 1948

mas pruebas en el número de Julio de
Nacion Arabe
y nuevas revelaciones sobre el
CASO EICHMANN

העתון
 "נאסיון ארבה"
 (האומה הערבית)
 מודיע על גילויים
 חדשים בנוגע אל
 מקרה אייכמן

„קבוצות אלה” — הוסיף — „לא מצאו דרך אחרת מאשר הפעולה הישירה כדי ללחום באלימות הכפולה — המזויינת והכלכלית — של הציונות.”

טריקי מסית, איפוא, לטירור הפאשיסטי. בחוברת אשר חיבר: „זוהי פלסטיין” העתיק כמה דפים מ„פרטיכל של זקני-ציון”. נציגה של הליגה הערבית אף יצא להגנתו של אותו גנרל ראוך אשר הזכרנו והאשים את היהודים כגורמים הישרים להתפרטותו. טריקי ניסה בזה הצורה את עמדתו במסיבת עתונאים: „הציונות היא בעלת כוח עצום וכאשר מישו — במקרה זה איש צבא כנגראל ראוך ניסה לערער את הכוח הכלכלי היהודי בארגנטינה, התוצאות לא בוששו לבוא.”

בכותבה על יחסיו של טריקי עם התנועות הניאור-פאשיסטיות, מציינת החוברת „פרימרה פלאנה”: „יש אומרים כי נמצאות במשטרה הפדרלית הוכחות שלפיהן מימון פעולותיה של „טאקוארה” הוא אחד העניינים שבטיפולן של הליגה הערבית בארגנטינה.”

טריקי רמז כי היהודים הם האחראים למותו של קנדי אשר, לדבריה של „האומה הערבית”: „הלך ללא ניד עפעף לקראת הטבה ואשר — יחד עם האציל פולקה ברנאדוט — יכנס לרשימה של

הניאונאציזם בארגנטינה

הקדושים המעונים". טריקי הצליח לקשור קשרים מצויינים עם המנהיגים של ארגון הפועלים המרכזי; הוא כיבד אפילו בסעודה את הוועד המרכזי של ארגון הפועלים. באותה ההודמנות אמר: "למרות המאמצים של הציונות הבינלאומית, הפועלים הארגנטיניים השכילו להבין את המציאות הערבית בת זמננו מבלי לתת יד לתמרונים של האויבים המושבעים של החופש והגאווה העצמית של העמים". איש זה מקבל, כמו כן, את הערכת "ידידו הארגנטיניים". בתאריך 22 באפריל 1964 נערכה לכבודו סעודה בקלוב "הונור אי פאטריה" (כבוד ומולדת) המרכז החברתי של הקהילה הסורית לבנונית. מטרתה היתה — מלבד הבעת הערכה לטריקי עצמו — לגייס דעת-קהל למען חידוש האשרה לטריקי, אשר תוקפה פג.

על אף העובדה כי העתונות הארגנטינית לא הוזמנה לסעודה הזאת, שודרה מהלכה על ידי תחנת רדיו; השידור עצמו מומן על ידי הליגה הערבית. כתב עתון הבוקר "פרגון" (הקריאה) (הנחשב כרשמי) הצליח להתגנב לסעודה והדליף פרטים מעניינים אודותיה: קהל המוזמנים הגיע ל-150, לערך; בין האישים הבולטים נראו: הנאצי-פאשיסט הקשיש, מושל בואנוס-איירס לשעבר, ד"ר מאנואל פרסקו, חבר הפארלמנט איסאיאט חואן נוגס, נשיא הסיעה הפירוניסטית בבית הנבחרים חואן לוקו (בליווי חברי פארלמנט אחרים מאותו הסקטור) ומנהיגים פירוניסטיים ולאומניים אחרים. לפי הכתבה של "פרגון", התמו כל הנוכחים על עצומה אשר עמדה להישלח למועצת המלכים והנשיאים של הליגה הערבית. עצומה זו משבחת את אישיותו ואת פעלו של טריקי בארגנטינה, ומציינת:

"אנו — החתומים מטה — משתייכים בארגנטינה לאותה תנועה של שחרור לאומי — המיוצגת על ידי הליגה הערבית בכל אחת מארצותיה ובהתאם לכך הגנו מאוחדים עמהם במה שנקרא "העמדה השלישית" ככוונה להגשים את תוכניותינו לעצמאות פוליטית ברוח לאומית ולצד שני האינטרנאציונלים המבקשים להשתלט על העולם: האינטרנאציונל של הכסף וההוא הקומוניסטי".

בעצומה נאמר, איפוא, כי: א) היא תישלח לנאצר; ב) עקב הגנתו על בני קהילתו, הפך חוסיין טריקי מטרה להתקפות חריפות מטעם העתונות, התקפות הכוללות תעמולה נגדו ולחץ מכל הסוגים. מארגני התקפות השטנה הם כל אלה אשר האינטרסים שלהם נפגעו בגלל פעולתו. הנואמים נשאו נאומים נלהבים נגד היהודים וישראל בהגדרים את הידידות ערבית-ארגנטינית כמורשתן של המסורות הספרדיות-ערביות האצילות.

בסיומה של הסעודה נטל גם טריקי את רשות הדיבור ואמר:

"הציונות הבינלאומית היא האויב הגרוע ביותר של העולם, אך כאשר החילותי במלחמתי נגדה, ידעתי גם ידעתי כי אמצא מיליוני לבבות מוכנים ומוזמנים לעזור לי. אלמלא קיומה של מדינת ישראל, לא היתה ארגנטינה מוצאת עצמה במצבה האומלל הנוכחי. לפי הנתונים אשר נמסרו על יד נציג "ספאל" (הוועדה הכלכלית לאמריקה הלטינית) בכינוס המיוחד אשר נערך במאר דל פלאטה ב-17 במאי שנת 1963, מוצאים כ-15,000,000 דולר לחודש מהארץ על ידי היהודים... 75,000,000 מיליוני דולר כבר נשלחו במישרין לתל-אביב. בשטחה של ארגנטינה פועלים כ-26 מחנות אימונים לאנשי-צבא ישראליים ואפילו השפה הספרדית אסורה בהם.

"בשנה שעברה עזבו את ארגנטינה למעלה מ-5,000 צעירים, בעלי לאומיות כפולה. על מנת להתיישב בישראל. ביניהם יש לפקוד כ-1,000 סטודנטים אוניברסיטאים, אשר עלו למדינת ארגנטינה כשני מיליארדי פיות.

בהקשר זה, ברצוני לומר כי קיומה של „טאקארה“ הוא בהחלט מוצדק, בגלל אותה הסיבה אשר הצדיקה אותי (בעודי צעיר) להניח פצצות ליד דלתות המפקדה הכללית של לגיון הזרים הצרפתית במרוקו ובטוניס״.

בעת ובעונה אחת — ומוסווה מאחורי השם „תנועת נוער למען מדיניות ארגנטינית“ — ארגן חוסיין אסיפת עם, אשר התקיימה ביום שני, 27 באפריל באולם גדול ומרכזי ואשר ביקש להביע אהדה למדיניותה של הליגה הערבית.

במשך שלושת הימים שקדמו לקיום האסיפה, הוצפו רחובות בואנוס-איירס על ידי עשרות אלפי דפים כתובים בזה הנוסח:

ארגנטינאי!

הלאה השקרים הציוניים!

אתה חייב לדעת כיצד הציונות הבינלאומית פוגעת בריבונותנו,
משחיתה את הכרתנו והורסת את כלכלתנו הלאומית!
תיאטרון „בואנוס-איירס“
קורריאנטס 1753

עצרת עם גדולה 27 באפריל בשעה 9.

נוכחותך הכרחית!

ארגנטינאי!

ועידת הפסגה של קאהיר אמרה
לא! לישראל

אנו, הארגנטינאים, בהגנה הלגיטימית על מולדתנו אומרים
לא! לציונות הבינלאומית

הלאה הלאומיות הכפולה

הלאה מחנות האימונים של אנשי צבא ישראלים הפוגעים
במוסדותינו ובריבונותנו והמדביקים אות קלון על
גאווהנו כארגנטינאים.

הלאה ה„פושעים הכלכליים“, אשר בתמרוניהם זורעים רעב
בעם הארגנטיני.

הלאה ההברחה של ההון הלאומי.

בואו לעצרת עם בתיאטרון „בואנוס-איירס“,
קורריאנטס 1753. יום שני, 27 באפריל בשעה 9.

תנועת הנוער למען מדיניות ארגנטינית

**LOS CABALLEROS ARIOS DEL
KU KLUX KLAN**

Nuestra organizacion ha llegado a Sudamerica y luchara contra los traidores a nuestra RAZA BLANCA:

LOS USUREROS INTERNACIONALES Y SUS ARMAS.

Si Ud. es una persona consciente del peligro en que nos encontramos, ingrese a nuestra organizacion!

El KKK actua en silencio, pero con eficacia.

Escriba a: Horace Sherman Miller, BOX 5062, Waco, Texas Estados Unidos.

**EL COMUNISMO ES TRACION
LOS USUREROS LO INVENTARON!**

האבירים האריים של

קו קלוקס קלאן

אירגוננו הגיע לאמריקה הדרומית והוא ילחום בבוגדים בגזע הלבן שלנו :
המתנקשים הבין לאומיים ונשקם
אם כברו חרד לסכנה המאיימת עלינו, ייכנסנא לארגוננו!
ק.ק.ק. פועל בחשאי אך בבטחון. הרשם אצל...

הקומוניסם בגידה

המתנקשים המציאו אותנו

המפגש נשא כסיסמה מרכזית : „אהרה לוועידת קאהיר האחרונה של המלכים והנשיאים של ארצות ערב“. דבר זה לא מנע את הנואמים להרחיב את התביעה „שתנתן לחוסיין טריקי אפשרות של הישארות בארגנטינה כדי שידריך את המאבק נגד הסכנה הציונית בארץ“. תיאטרון „בואנוס-אירס“ שבו התקיים המפגש בפומבי היה מלא מפה-לפה. רוב רובו של הקהל היה ערבים מהמעמד הבינוני. בין הנוכחים אפשר היה להבחין בנקל בנוכחותן של שתי קבוצות של נאצים ארגנטיניים, שהגיעו למקום בצורה מסודרת ותפסו מקומות אסטרטגיים בתוך האולם. על פי האומדן של כמה מהנוכחים, במקום, מנתה הקבוצה הראשונה — מורכבת מאנשי הגווארדיה ריסטאוראדורה נאציונליסטה (המשמר הלאומני) בין 40 עד 50 איש ; הקבוצה השנייה, מ„טאקארה“ מנתה בין 20 עד 30 איש. אנשי ה„משמר הלאומני“ לבשו מעילים כחולים ; ברגע שנכנסו לאולם פשטו אותם מעליהם, בכדי שייראו מדיהם : חולצה באותו הצבע שבשימוש בצבא ועניבה שחורה.
הם בירכו במועלידיימין, והמנחה (אשר מדי פעם בפעם חזר והשמיע סיסמות אנטישמיות) ביקש

מהארגנטינאים הנאציים הצעירים שלא לעשות כן — הכוונה לברכה ההיטלראית — מפני ש: זה ישמש לאיבינו כעילה כדי לומר שאנחנו פאשיסטים". למרות זאת כאשר הופיע טריקי והקהל מחא לו כף, חזרו הנאצים הארגנטיניים והצדיעו באותה הצורה.

בשם הערביים הארגנטינאים דיברו שני צעירים אשר חזרו למשפטים המוכרים היטב על היהודים, הציונות וישראל. כאשר אחד מהם אמר כי הערבים אינם אנטי־שמיים משום שבעצמם הם שמים, עורר הדבר מורת־רוח בחלק של הנאצים הארגנטיניים. הם פתחו בצעקות: "יהודים לכבשנים!" "יחי היטלר!" "יחי הפיהרר!" "יהודים לתליה!" "סבון!" "מוות ליהודים". כאשר יצאו נואמים אחרים בשבחה של הדימוקרטיה הארגנטינית ואף נקבו בשמותיהם של כמה מאבות המולדת, החלו הנאצים שורקים ושיסעו את דבריהם בצעקות: "יחי פירון!"

הנואם המרכזי של הערב היה, כמובן, טריקי עצמו אשר נתקבל במחיאות כפיים סוערות. יש לציין כי בהשוואה לנואמים אחרים משלו אשר הושמעו בהודמנויות אחרות, היה הנואם שהשמיע בערב הזה הרבה יותר מתון. אנו משערים שאותה המתינות נבעה מהידיעות, אשר שודרו בכל תחנות הרדיו באותו היום ואשר גם פורסמו בכל עתוני הערב) אשר מסרו כי הנשיא איליה קיבל בבוקרו של היום משלחת של ה"ד.א.י.א.". על פי הטאקטיקה הידועה שלו, פתח טריקי את נאומו בנסיון לשכנע את הקהל כי: אין הוא או הערבים בכללותם שונאים את היהודים. שוב חזר לטענה כי הערבים אינם יכולים להיות אנטישמיים כי — כיהודים עצמם — משתייכים לגזע השמי. והוא הוסיף: "הערבים אינם אויבים ליהודים. הם שונאים את הציונות, המבקשת להשתלט על האנושות כולה".

כאן הוא הציג את השאלה: "מה היו אומרים הארגנטינאים לו הקים תיאודור הרצל מדינה יהודית סרטגית באחד ממחוזותיה של ארגנטינה, כפי שעשו זאת הציונים בלב־לבה של פלסטינה הערבית?"

הוא דיבר, כמו כן, על הלאומיות הכפולה ונקב בשמותיהם של כמה מקומות בריפובליקה האר־גנטנית, בהם הקימו היהודים מחנות־אימונים צבאיים. הוא ייחס דיבורו לעולם הערבי הגדול והחזק, המורכב מ־200,000,000 ערבים, בעד היהודים אינם אלא כ־6,000,000 בלבד. ברגע זה, הנאצים האר־גנטיניים שיסעו את דבריו בצעקות: "הודות להיטלר!" "הודות להיטלר!"

*

מסקנות

ההפגנה הנאצי־פאשיסטית הגדולה בתיאטרון של בואנוס־אירס, כאילו מצביעה על שלב חדש בפעילות ובתעמולה של הארגונים הנאצים בארגנטינה. זוהי הפעם הראשונה, לאחר הופעת הגל הממאיר של התנקשויות והתקפות נגד האוכלוסייה היהודית בארגנטינה, שהתנועה האנטישמית המגוייסת מצליחה להקהיל המון כה מכובד מבחינה מספרית: יותר מאלף איש. (העבודה שבינתיים הוחלף חוסיין טריקי ע"י הגנרל יל־מרזי, אינה משנה את מהות הענינים. זה האחרון כבר הודרו להצהיר שהוא ימשיך "בפעילות הפאטריוטית של קודמו"). מלבד זאת, מספר ההתנקשויות האנטי־שמיות שאירעו במשך שבעת החדשים האחרונים, כפי שהוא נמסר ע"י ה"דאיה", הוא מחריד. מאז עלה לשלטון הנשיא החדש, ד"ר איליה, כלומר מה־12 באוקטובר 1963 עד ל־30 ביולי 1964, התרחשו 303 התנקשויות במוסדות, רכוש ואנשים יהודים. זאת אומרת, שלמעשה לא עבר יום, מבלי שהקבוצות הנאציות לא יפעלו.

לאור אירועים אלה ניתן לשאול: האם האירגונים הנאצים והאולטראלאומניים הם רק

הניאונאציוזם בארגנטינה

התחברויות טרוריסטיות קטנות, ללא שרשים עמוקים באוכלוסייה, או שקיימים גם תנאים אובייקטיביים להרחבת שטחי הפעולה של הנאציוזם בארגנטינה?

שארגנטינה סובלת מאחד המשברים הכלכליים החריפים ביותר בתולדותיה. זו עובדה שאושרה כבר ע"י כלכלנים מכל הזרמים. המשבר המבני, שהוא משותף לכל ארצות דרום-אמריקה, קיבל בארגנטינה אופי במיוחד רציני, מכיוון שאחרי בראזיל, זו המדינה הגדולה, העשירה והמאוכלסת ביותר בדרום אמריקה.

גרעון תקציבי של יותר מ-500 מיליון דולר; אינפלציה שהכפילה תוך שנה אחת את מחיר הדולר (מ-80 עד ל-70-160 פיזות); גרעון כמעט תמידי במאזן המסחרי; גרעון כרוני במאזן התשלומים; קפאון תעשייתי שהעלה את מספר המובטלים לקרוב למיליון תושבים; ירידה בייצור הפנימי, שלפי הדו"ח של הספאל (מרכז כלכלי של האו"ם לדרום אמריקה) התכווץ עד ל-4% לשנה משך 1962 ו-1963 והתכווצות של יותר מ-5% של הייצור על כל תושב (לפי אותו הדו"ח) כנגד גידול טבעי של 1.8% — זוהי לפי קווים כלליים התמונה הכלכלית של ארגנטינה היום. גוסיף לזה עלייה מתמדת ברמת המחירים המגיעה לפי נתונים רשמיים ל-3% או אפילו 5% לחודש, במדינה בה 15% מהאוכלוסייה זוכים ל-85% מכלל ההכנסות וה-85% הנותרים, זוכים רק ב-15%, ונקבל מושג ברור על המצב המתוח שבו שקועה ארגנטינה.

בגלל המצב הנ"ל הוחרפו בארגנטינה המאבקים החברתיים והחמיר אקלים האלימות השורר במדינה.

ההסתדרות הכללית של העובדים (קונפדרסיאון הנראל דל טראבאחו), התווה תוכנית פעולה ויצאה למאבק חריף, שהגיע לשיאו כאשר כמה בתי-הרושת נכבשו ע"י פועליהם, תופעה שלא היתה כמות במדינה.

מספר ההתנקשויות הטרוריסטיות בעלות אופי פוליטי רבו ועלו, ובאותו זמן הופיעו גם לוחמי גרילה בצפון הרפובליקה.

היציבות הפוליטית הרופפת שהושגה ע"י בחירות פגומות, בגלל תקנות ממשלתיות שמטרתן היתה לא לתת לתנועות המוניות את האפשרות לבחור בנציגיהם, ספק אם תוכל לעמוד בפני המתהוות הגוברת. ארגנטינה מייצגת מבחינה פוליטית את התמונה הקלאסית של כמעט כל מדינות לאטינואמריקה: כת צבאית חזקה שהיא הגורם השלטוני העיקרי, ובורגנות רפה המחזיקה בשלטון ללא כל כוח ממשי מאחריה. מצד שני, עדים אנו למצב מיוחד, באשר יש לארגנטינה מעמד פועלים בעל משקל מבחינה מספרית (יותר מארבעה מיליון) ומאורגן היטב מבחינה סינדיקאלית, אך ללא מפלגות פוליטיות משלו (המפלגה הקומוניסטית הקטנה אינה מייצגת את הפרולטריון), ללא תוכן אידיאולוגי. עם השפעות פאשיסטיות ופאלאנטיסטיות בשל העבר הפרוניסטי.

במצב מיוחד זה נעוצים שורשי סכנת גילוד הארגונים הניאונאציים והשפעתם העולה. הכוונה העיקרית היא להימנע מאיומי התפוצצות חברתית ולמצוא פורקן לזעם מאות אלפי המובטלים ולמיליוני העובדים, שתנאי חייהם נעשים כל פעם קשים יותר.

פעולה זו ליכדה את כולם: את הכת הצבאית, את גופי הביטחון של המדינה, את האוליגרכיה, את הבורגנות ואפילו את חשובי החוגים הימניים של הפרוניזם (קורנחו לינארס העמיד את עצמו כמייצגם) המשתדלים למנוע בכל מחיר שההמון המודרך עד עכשיו על ידיהם, "יפנה שמאלה".

הארגונים האולטראלאומניים בעלי מגמה ניאונאצית, משרתים להפליא למטרה זו. כאן הסוד לחסינותם. אך ממשלה לא יכלה ולא ידעה למגרם, על אף חגיגות ההצהרות הפומביות של שרי הממשלה, על אף ההבטחות שניתנו ל"דאיה" ע"י המנהיגות העליונה של המדינה, ואפילו על אף החוקים שחוקקו נגד פעולתם הליגלית. התוצאה הממשית היחידה היא התרבותם המפליאה של

הארגונים הניאופאשיסטיים (את מספר הארגונים האלה מחשבים כיום ב־60 ואת מספר חבריהם ביותר מ־5,000) והשפעתם הגדלה. מלבד זאת, ברור, שאירגונים אלה פועלים לפי תוכנית פוליטית מעובדת בזהירות רבה, ושאינן הכוונה הפעם לסתם התקפות אנטי־יהודיות ספורדיות.

נראה שעיקר משימותיהם לטווח קצר הן: (1) לחדור לתוך התנועות ההמוניות ובאיגודי העובדים, (2) להחדיר בתוך האוכלוסיה את שגת היהודים ו־3) להתור תחת שלמותו הנפשית והפסיכולוגית של היישוב היהודי על מנת לפוררו ולפרקו.

שתי המטרות הראשונות כבר הושגו בחלקן: החוגים הלאומניים הקימו קשרים עם הפרונוים ואפשר למצוא אותם בקאדרים הסינדיקאליים; התעמולה הנאצית שמאשימה את היהודים כאחראים במישרין לעוניו של העם מוצאת לה אזניים קשובות; הצורה המוסווית של האנטישמיות — האנטיציוניזם — הפך לנשק מלחמתי בו משתמשים כל הזרמים הלאומניים, אפילו השמאלנים שבהם; מלבד זאת מראים סקרים חברתיים שונים שבו בזמן שחוסר הידיעה והאדישות פיגו את מקומם באוכלוסיה לרגשות אנטישמיים כמוסים כלפי היהודים מופגנים בין שורות הצבא שנאה וזלזול בגלוי כלפיהם.

ואשר לסיכול מזימתם של הנאצים לגבי מצבו הפנימי של היישוב היהודי — הדבר תלוי בו עצמו. במידה רבה הוא עמד בזאת עד כה, ובאומץ רב. העובדה שבארגוני חיים קרוב להצי מיליון יהודים, התופסים מקום נכבד בכלכלתה של הארץ, בתעשייה, במסחר ובמקצועות החופשיים — מגרה אמנם את היצרים האנטישמיים, אך היא גם מבטיחה בינתיים את העתודות הדרושות לו ליישוב לשם הגנתו העצמית.

Czechs of Mosaic persuasion — considered anti-Jewish activities as a demonstration of the people against non-assimilated Jews. Zionist groups saw the events realistically; proof that antisemitism is inherent in Diaspora existence.

Holocaust Research Problems — Leni Yachil

How shall we attain objectivity in the study and research of the Holocaust? The author attempts to answer this question. There is an abundance of material in the form of documents, personal testimonies and periodicals, of which only a small fraction has been classified and examined.

It is not only a problem of the use of documents, but also one of critical study and coordination, which takes into consideration all factors: time, local conditions and human relations. Only a synthetic approach may bring us nearer to a really scientific inquiry.

Letters from Prison — Lilit Neuman.

Lilit Neuman, a member of "Hashomer Hatzair" in Yugoslavia joined the partisans and was later imprisoned in Perugia, Italy. Some of her letters to her mother appear in this issue.

Neo-Nazi and Nationalist Movements in Argentine — Judah Adin

The author is a Jewish journalist and a former editor of the progressive Buenos Aires Jewish periodical "Nuevo Zion". Surveying the origins of antisemitism in Argentina he mentions some of the factors, those being: activities of a large German community, sympathetic to Nazi ideology; anti-imperialist and nationalist movements, that combine their struggle against Anglo-American influence with antisemitic propaganda; socio-economic instability, the ground for fascist anti-Jewish demagoguery, thus diverting the masses from the real causes of their unhappy situation; influence of Arab League propaganda.

"Who is the Guilty One" — S. Marcus

A review of books appearing in Germany which attempt to clear the name of Germany from guilt for causing the outbreak of the war.

Statute of Limitations — by E. Brand

As is well known it has been lately announced by the German Government that it is not willing to prolong the accountability of Nazi criminals for their crimes. The writer deals with the circumstances and views taken by public opinion in Germany from which this decision has originated, along with the measures to be taken in order to overcome them.